

poština plačana v gotovini

Bogoljub

September 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih. 9. V Karmel. (S. S.) — Razprave: 1. Preslavno znamenje Sinu človekovega. (Dr. Fr. Jaklič.) — 2. Velike slovesnosti v Lurdu. (Dr. C. Potočnik.) — 3. Najlepši posel za plemenito dekle. (A. M.) — 4. Kaj je lepega po svetu. (J. Kalan.) — 5. »Z eno kapljo medu...« (A. Č.) — Na Marijinih potih. Z Marijinih gredič. 9. Ali je ni škoda? (J. Langerholz.) — Na cilju. V soju Evharištije. (Nadaljevanje.) Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Marijinih družinah. — Opazovanja. Odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki. — Prošnje in zahvale. — Slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za september 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
 Posvečenje dušnih pastirjev. Spreobrnjenje hinducev in budistov na otoku Cejlonu.

Mesečni zavetnik: Sv. Noiburga, devica (13.).

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavanti. šk.
1	Sobota	Egidij opat	Verska vzgoja otrok	Besnica	Sv. Florjan
2	Nedelja	15. pob. Angelska	Češčenje angelov. Apostol mož	Ljublj., Sv. Jak.	Žetale
3	Poned.	Serapija mučenica	Naše verske organizacije	Črmošnjice	Sv. Rok
4	Torek	Rozalija devica	Čistost mladine	Ljublj., Jožef.	Stoprce
5	Sreda	Lavrencij Just. šk.	Naši škofje	Planina p. Črn.	Sv. Jož. n. Celj.
6	Četrtek	Zaharija prerok	Sv. oče in njegove zadeve	Kranjska gora	"
7	Petek	Regina dev. muč.	Posvetitev našega naroda	Mokronog	Trbonje
8	Sobota	Rojstvo Dev. Mar.	Spreobrnjenje krivovercev	Cerknica	Ribnica
9	Nedelja	16. pob. Peter Klaver	Evhariščno življenje	Homec	Ribnica
10	Poned.	Nikolaj Tolet. sp.	Dobra priprava za zakon	Pošnik	Sv. Ant. Pohor.
11	Torek	Prot in Hijacint muč.	Naše časopisje	Primskovo p. L.	Vuhred
12	Sreda	Ime Marije Dev.	Zadoščenje za kletvine	Velike Lašče	Sv. Primož
13	Četrtek	Noiburga devica	Služkinje doma in v tujini	Boštani	Zavrče
14	Petek	Poviš. sv. križa	Sadovi svetega leta	Sv. Križ ob. K.	"
15	Sobota	Žalostna M. B.	Trpeči in žalostni	Šmarje	Sv. Barb. Hal.
16	Nedelja	17. pob. Ljudmila v.	Naše matere in vdove	Polhov gradec	Leskovec
17	Poned.	Rane sv. Frančiška	Naši redovi in njih naraščaj	Št. Lambert	Sv. Trojica
18	Torek	Jožef Kuperlin. sp.	Zasebne verske šole	Sv. Planina	Sv. Vid, Ptuj
19	Sreda	† Kv. Januarj š. muč.	Spokorni duh	Križe	Škale
20	Četrtek	Evstahij in tov. muč.	Naš konkordat	Svibno	"
21	Petek	† Kv. Matej apostol	Zahvala za letino	Brunice	Sv. Martin Sal.
22	Sobota	† Kv. Tomaž Vilan. š	Duhovniki in bogoslovci	Hrastje	Št. Janž p. Vel.
23	Nedelja	18. pob. Lin papež	Delo katoliške akcije	Koprivnik v B.	Št. Ilj, p. Vel.
24	Poned.	Mar. reš. jetnikov	Naši misijonarji in misi, onarke	Repnje	Šoštanj
25	Torek	Kleofa mučenec	Vzorno družinsko življenje	Vinca	"
26	Sreda	Kanadski mučenci	Dijaki in visokošolci	Bevke	Gor. Ponikva
27	Četrtek	Kozma in Damijan	Zdravniki in bolniki	Lj. Zav. sv. Jož.	Bele Vode
28	Petek	Venčeslav vojvoda	Duhovne vaje, ljudski misijoni	Muljava	Gor. Lendava
29	Sobota	Mihael nadangel	Srečna zadnja ura	Poljane n. Loko	Zavodnje
30	Nedelja	19. pob. Hieronim	Naši voditelji. Ta mesec umrli	Trzin	Laško

Dr. Franc Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

Inserirajte v Bogoljuba!

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Mala roža

Povest v verzih

9. V Karmel!

*Dih in dan slovesa. »Gozdiču« se toži:
Več ne boste v oknu Male rože zrlji;
več ne boste pili blaženega vonja;
več ne boste duri v dragi dom oprli,
da bi vam naproti zasijala zarja!
Kaj ste tiho roso si v očeh otrli?*

*Eno morda more biti vam v uteho:
Huje nego vam je Roži ob slovesu.
»Vigred, zlata vigred, hodi po livadi,
kukavica poje po zelenem lesu.
Z Bogom, vrt in trata! Z Bogom, gaj in gora!
Zadnjokrat vas nosim v žalostnem očesu.«*

*Oče je pokleknil; hčer je blagoslovil.
Med blagoslovljenjem ganjen je zaplakal.
V ljubljeni družini, z materjo in deco,
že deveto danes je slovo dočakal.
Trumoma na nebu se je svod oblačil,
šumoma v potoku val se je pretakal.*

*Dom prostosti se je deklici zaklenil.
In odklenil se Karmel je pred jetnico.
Kar je kdaj ljubila in ljubiti mogla,
samostan oropal svojo je družico.
V celico je pustil: le srce in voljo
za trpljenje, ki ustvarja mučenico.*

*Ne umeje tisti celice samotne,
kdor jo vidi v sladke zakopano sanje.
Ne umeje ta Karmelskega svetišča,
komur zdi se, da je kerub splaval nanje.
Tisočkrat se vara, kdor ne gleda šlara
skozi večno žrtev in premaganje.*

*Roža, ki je bila deklica po letih,
po modrosti mogla biti bi vodnica:
vsem, ki so ji dali vodstvo ali varstvo.
Sama si je bila v kletki srečna ptica:
silna krila čuti, pa zbežati noče,
in ostane skromne sobe čuvarica.*

*Pojdi z lastovico v tiho toplo gnezdo,
pojdi z golobico v skalnato zakotje;
koderkoli srca pridejo nasproti,
vsakemu postati morejo nasprotje.
Ako drugi tebi niso in ne bodo,
morda ti boš drugim v zoprno napotje.*

*Trnje in trpljenje Rožo sta ovila;
milosti, moči ji vzeti mogla nista.
Raste Mala roža v trnovem Karmelu;
v čistosti je ljuba in v ljubezni čista.
Eno željo nosi: »Naj me vse pozabi!«
Eno prošnjo prosi: »Naj me Bog razlista!«*

S. S.

Preslavno znamenje Sinu človekovega

Dne 14. septembra praznuje Cerkev Povišanje sv. Križa. Spominja se dogodka, ko je grški cesar Heraklij otel Jezusov križ iz rok Perzijcev ter ga v slovesnem sprevodu na lastnih ramah nesel na goro Kalvarijo. Spomin Povišanja sv. križa je hišni praznik vsake krščanske družine, ki gotovo ima na častnem prostoru postavljen ali obešen križ. Križi stoje sredi vasi in mest, ob širokih cestah in vaških potih; križ se blesti na cerkvenem zvoniku, križci so vdeleni v narodne vezenine in druge umetnine. Križ je vsemu krščanskemu ljudstvu znak vere in odrešenja, ker mu pomeni Kristusa, ki je na njem umiral in bo z njim prišel sodni dan uveljaviti svoje popolno gospostvo nad živimi in mrtvimi.

Križanje, ta najbolj sramotna in najstrašnejša smrtna kazen, se je začelo pri poganskih narodih Mezopotamije, pri Babiloncih in Perzijcih, ki so bili posebno krvoločni do sovražnikov in zločincev. Od Perzijcev je smrtno kazen križanja prevzel njih premagalec Aleksander Veliki, ki je dal n. pr. v samem mestu Tiru pribiti na križ dva tisoč ljudi. Od Grkov je križanje prišlo k Rimljanom, ki so ga pa uporabljali le za vojne ujetnike in za sužnje, torej za ljudi, ki njih življenje ni imelo nikake cene. Po pravici imenuje že rimski pisatelj Ciceron križanje »najstrašnejšo smrtno kazen«. Če niso križanega zabodli, je lahko visel po tri do osem dni med nebom in zemljo in so ga počasi morili glad, bolečina, zveri ali mrčes. Pribito telo je brez giba moralo trpeti in čutiti, kako ga zunaj in znotraj smrt grabi in muči.

In to boleče in sramotno križanje je iz nepojmljive ljubezni do nas izbral Jezus, včlovečeni Sin božji, da nas reši greha in pekla, in da nas naredi za božje otroke in pripelje v večno srečo. Že prerok David je tisoč let prej, ko pri Judih še slutnje ni bilo o tem načinu smrti, slikal Mesijo, kako visi na križu; v 21. psalmu mu polaga na jezik vzklik: »Prebodli so mi roke in noge, prešteli so mi vse kosti.« Jezus je večkrat in vedno bolj razločno napovedoval svoje križanje: »Glejte, v Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izdan. In ob sodili ga bodo na smrt in bičali in križali.« Izpod oblasti Heroda je bil Jezus in tam Rimljani niso uveljavljali svojih navad in postav; pa je vendar vse tako pršlo, da

je bil križan. Srce nam vztrepeče, ko čitamo v evangelijih o Pilatu: »In izročil jim je Jezusa, da bi bil križan.« Kakor je mladi Izak sam nesel drva za svojo lastno žrtev, tako je tudi Jezus moral križ na Kalvarijo nesti sam in se s tem še posebej dati v porogo svojim sovražnikom. Potem so ga potegnili in pribili na ta sramotni les. Kakšen prizor! Iz krvavo se svetlika-joče teme naših grehov in strašne božje pravice se odraža križ, na njem pa razpeto telo Boga. Iz štirih ran teče Rešnja Kri, potem zazija rana še na srčni strani. Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Križ je postal darilni oltar edinega in večnega velikega duhovnika Kristusa. Kakšen Svečenik in kakšna Daritev! Zato je križ na Kalvariji postal središče človeštva, središče sveta in svetovne zgodovine. Vsak narod in vsak človek je toliko bliže Bogu in svoji pravi, edini sreči, čim bliže je Križanemu. Zato je sv. križ apostolu Pavlu jedro evangelijskega oznanjanja: »Sklenil sem, nič drugega ne vedeti med vami ko Jezusa Kristusa, in to križanega.«

Ob Jezusovem križu sta visela dva razbojnika. Eden ga je slavil, drugi sramotil. Že tedaj je torej bil križ Jezusov znamenje, kateremu se bo nasprotovalo. Žal, da se dobe tudi sinovi in hčere vernih slovenskih očetov in mater med tistimi, ki v srcu in v javnosti zametujejo križ ter z judovsko množico ponavljajo klic: »Nečemo, da bi ta vladal nad nami!«

Dokler je križanje pri Rimljanih bilo v navadi, je Jezusov križ morala zakrivati tema, da bi poganov ne odbijal s svojo sramoto in ne poniževal Kristusa. Če nalletimo v katakombah ali v kaki drugi prvokrščanski upodablajoči umetnosti na sv. križ, je vedno uprizorjen tako, da se naše misli izognejo njegovi sramotni uporabi.

Ko je pa prvi krščanski rimski cesar Konstantin Veliki odpravil kazen križanja in je poniževalnost križa prehajala v pozabo, se je sv. križ dvignil v slavo. To ni bil več prokleti znak sramotne smrtno muke, ampak znak edino prave in časno ter večno osrečujoče vere. Križ je zblestel na cesarskem škrlatnem plašču in na cesarski kroni. Krščanski vladarji so namestu žezla imeli zlat in z dragulji posut križ. Križ so uporabljali na cesarskih novcih, in denar cesarja Teodozija, umrlega leta 395, predstavlja vladarsko zemelj-

sko jabolko že s križem na vrhu. Cerkve so začeli tako graditi, da je v načrtu bil izražen križ. Križ se je pojavil ne samo na cerkvah, ampak tudi na javnih in zasebnih stavbah. Sv. Janez Zlatoust poroča, kako je v njegovi dobi križ bil videti v hišah in na strehah, v mestih in vaseh, na trgih in ob cestah, na gorah in gričih, na morskih otokih in na ladjah, na knjigah in na orožju, na obleki in nad posteljami, pa tudi pri obedih, na zlatih in srebrnih posodah. Križ je bil ali gol ali pa s Kristusovim telesom. In sicer vidimo več stoletij Kristusa na križu kot vladarja in kot zmagovalca smrti. Sele polagoma so ga gori upodabljali v trpljenju ali v smrti. Čim bolj je umetnik veren, tem več duhovnosti zna izraziti na Križanem. Kako ubožni so v tem pogledu nekateri najnovejši kiparji in slikarji! Lep križ mora biti ponos in središče vsake krščanske hiše. Križi sredi vasi ali ob cestah in potih morajo biti vaščanom in mimo idočim nekaj častitljivega; spoštljivo se odkrijmo pred njimi ali se pa poklonimo z glavo in recimo: »Mólimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.«

Sv. Cerkev blagoslavlja hišne in druge križe z lepimi in pomenljivimi obredi in molitvami. Slovesni blagoslov križa opravi škof, ki pa more v to pooblastiti kateregakoli duhovnika. Neslovesno pa more s krajšim obredom blagosloviti sv. razpelo vsak duhovnik.

Pri slovesnem blagoslovu križa najprej moli pooblaščen duhovnik v bogoslužnih oblačilih rdeče barve, ki pomeni ljubezen in kri, takole:

Molimo. Blago Ź slovi, Gospod Jezus Kristus, ta križ, po katerem si svet iztrgal iz oblasti hudih duhov in s svojim trpljenjem premagal onega, ki je zapeljal v greh ter se veselil, da je prvi človek grešil z uživanjem od prepovedanega drevesa.

Molimo. Prósimo te, sveti Gospod, vse-mogočni Oče, večni Bog: blago Ź slovi to znamenje križa, da bo ljudem zveličavna pomoč. Naj utrjuje vero, podpira dobra dela in rešuje duše. Naj bo tolažba, zavetje in bramba proti ljutim puščicam sovražnikov. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu.

Nato blagoslovljalec razprostre roke in moli na način mašnega predglasja o drevju, ki s svojo obliko, rastjo, zelenjem, cvetjem in šumenjem proslavlja Boga Stvarnika. Spominja se tistega drevesa sredi raja, ki bi nam moralo biti v časno in večno srečo, pa nam je postalo izvor

nesreče. Tu pred njim je pa zdaj les križa, narejen s pobožnostjo vernikov. Pred njim naj trepeče satan, ki je na drevesu raja zmagal s svojo lažjo.

Daj, prošimo, usmiljeni Oče, v katerem živimo, se gibljemo in smo: da kadarkoli pogledamo zmagoslavno znamenje božje ponižnosti in kadarkoli se vanj zamislimo, dobimo trdno zaupanje zoper sovražnika in večjo milost tebi vdane ponižnosti. Daj, da bomo ob oni strašni sodbi tvojega veličastva, ko bo zatrepetala zemlja, se zamajale nebeške moči in se bo na nebu prikazalo slavno znamenje odrešenja, vredni, preiti iz smrti v življenje in gledati večno veselje blaženega vstajenja.

Potem zopet moli:

O Bog, ki si les blaženega križa, ki je bil prej zločincem v kazen, obrnil odrešenim v življenje: daj svojemu ljudstvu, da bo imelo varstvo onega, s čigar znamenjem je oboroženo.

Križ mu bodi temelj vere, opora upanja, zoper zlo bramba, v dobrem pomoč. Bodi mu zmaga nad sovražniki, v mestu straža, na polju zavetje, v hiši podpora; da bo v prihodnje Pastir čredo po njem obvaroval nepoškodovano, ker je zaradi Jagnjetove Ź zmage obrnjen nam v rešenje. Po istem Gospodu našem.

Zdaj duhovnik blagoslovi kadilo z besedami:

Molimo. Vsemogočni Gospod Bog, ki ti v trepetu dvori zbor angelov, katerih duhovna služba je, kot vemo, tudi ognjena: poglej, blago Ź slovi in po Ź sveti to kadilo, da začutijo njegov vonj vse boleznin in vse slabosti in sovražnikovi naklepi ter se umaknejo in ločijo od tvoje stvari, da ugriz stare kače nikdar ne bo rnil onega, kogar si odkupil z dragoceno krvjo svojega Sina.

Nato duhovnik križ pokropi in pokadi.

Ako je razpelo iz lesa, govori:

Posvečen bodi ta les v imenu O Ź četa in Si Ź na in Svetega Ź Duha. In blagoslov onega lesa, na katerem so viseli sveti udje Odrešenikovi, naj pride na ta les, da bodo oni, ki bodo pred tem križem molili in se zaradi Boga poklanjali, našli telesno in dušno zdravje. Po istem Gospodu našem.

Potem duhovnik pred križem poklekne, se mu pobožno pokloni in ga poljubi. Isto store verniki.

Ako je pa križ iz kovine ali kamna, so te zaključne molitve mnogo daljše in še slovesnejše. Vmes duhovnik tudi govori:

Bog slave, vzvišeni Bog nebesnih čet, mogočni Emanuel, Bog Oče resnice, Oče

modrosti, Oče blaženosti: ozri se na to nepremagljivo znamenje križa, s katerim je uničena oblast hudičeva ter umrljivim ljudem vrnjena svoboda! Križ je bil nekdanj v kazni, zdaj pa se je obrnil v čast. Nekdanj je obsojene kaznoval s smrtjo, zdaj pa tudi kaznive rešuje dolgá. In kaj drugega ti je na njem moglo ugajati ko to, s čimer si nas sklenil odkupiti? In ni ga večjega daru, ki bi se tebi spodobil, kot je ta, ki ti ga je dalo Telo, pribito na križ. In zate ni ljubše daritve, kot je tista, ki je bila posvečena z ljubečim razpetjem tvojih rok. S tistimi rokami torej sprejmi ta križ, s ka-

terimi si objel onega! S svetostjo onega križa po tsveti tega! In kakor je po onem križu svet očiščen krivde, tako naj bodo duše tvojih služabnikov rešene vsakega storjenega greha. Žari naj tukaj sijaj božanstva tvojega edinorojenega Sina, Gospoda našega; odseva naj slava njegovega trpljenja. To daj po Daritelju, ki je sebe dal za odkupnino za mnoge; ki se je hotel darovati kot žrtev za grehe; ki je s povišanjem na križ ponižal zle oblasti; ki s teboj sedi na zvezdnem prestolu, v neločljivi edinstvi s Svetim Duhom v neskončne veke vekov.

Dr. Fr. Jaklič.

Nagrobnice za deklinške Marijine družbe

I.

Umrlo tvoje je telo,
zvonovi ti pojo v slovo,
h Gospodu, sestra ljubljena,
si po plačilo večno šla.
Marija te vodila je,
ljubeče varovala te,
izbrala njo za Mater si,
življenje posvetila ji.

Otrok Marijin bila si,
njej vse življenje zvesta hči
prezirala si hrup sveta,
sovražila si blesk sveta,
ljubila bisere neba.
Zato naj ti Brezmadežna
pokaže pot do Jezusa,
obriše ti z oči solzé,
z radostjo napoji srce.

Marija, vdano prosimo
za svojo sestro ljubljeno;
usliši nas, Marija, ti,
saj njena Mati bila si.
Zveličar odpusti ji naj,
povabi k sebi v večni raj,
s teboj naj tam se veseli,
za nas naj prosi milosti!

II.

Smrtno spanje je objelo
tvoje zmučeno telo,
ki na zemlji je trpelo,
da se odpočilo bo.
Konec je težav in boja,
konec bede in gorja,
po plačilo duša tvoja,
sestra, k Jezusu je šla.

»Pridi, zvesta hčerka moja,«
ti Marija govori,
»jaz sem tista Mati tvoja,
ki si jo ljubila ti.
Zvesto meni si služila,
za nebo borila se,
greh in zmoto sovražila,
pridi, zdaj poplačam te!«

Mrtvo sestro poslušajte,
kaj v slovo vam govori,
zvesto se po tem ravnajte,
kar Marija vas uči:
»Vedno lilijo ljubite
čistosti nedolžnosti,
in vijolice gojite
skromnosti, ponižnosti!«

Gr. Mali.

* V tej in prihodnjih številkah »Bogoljuba« bo objavljenih več nagrobnic za deklinške in fantovske kongregacije. Naše skladateljce opozarjamo nanje s

prošnjo, da bi eno ali drugo uglasbili. Najboljše bi objavili v »Bogoljubu«. — Uredništvo.

Velike slovesnosti v Lurdu

Pa je Bog zares čudovit v svojih svetnikih! Sv. Bernardka je svoja mlada leta preživela v tako skromnih razmerah. Lurški romarji smo tudi letos obiskali njeno siromašno rojstno hišo in videli ubožno hišno opravilo, ki so jo imeli njeni starši Subirús (Soubirous). Prav taka je tudi druga hišica, ki jo je kasneje kupil njen oče: vse sila preprosto, ubožno, skromno — sedaj pa je ta Marijina ljubljenska tako povišana.

Vi bi bili morali biti sami tiste dni v Lurdu in gledati nepregledne množice vernikov, ki so se v gostih trumah shajale zdaj pri votlini, zdaj pred rožnensko cerkvijo, zdaj po okrašenih lurških ulicah: od vseh strani so hiteli, da počasté in se priporočé sv. lurški pastirici.

Ali naj vam pokličem v spomin Bernardkino življenje? Rodila se je l. 1844. Ko je bila stara 14 let, l. 1858, se ji je prikazovala Brezmadežna na Masabjejskih pečinah. Potem je Bernardka vstopila v samostan in v Neversu l. 1879 blaženo umrla. Dokler je bila na zemlji, je bila vsa tiha in skromna; ni marala, da bi se o njej govorilo, da bi jo ljudje kot božjo izvoljenko spraševali, se o njej pogovarjali in jo poveličevali. Zato jo pa sedaj časti in poveličuje ves svet. 8. dec. lansko leto jo je sv. oče med velikimi slovesnostmi proglasil v cerkvi sv. Petra za svetnico. In ta slovesni dogodek so praznovali v Lurdu letos, 14., 15. in 16. julija, prav tiste dni, ko smo tudi Slovenci bili na tem, Mariji tako dragem kraju.

V onih dneh so torej v Lurdu praznovali slovesno tridnevno na čast sv. Bernardki. Bili bi sicer lahko to storili že prej; toda pozimi in spomladi ni toliko romarjev kakor prav te dneve. Poleg tega je 16. julij spominski dan, ko je sv. Bernardka pred 76 leti zadnjikrat gledala na zemlji v lurški votlini Brezmadežno.

Naša maloštevilna skupina je dospela v Lurd že v petek, 14. julija; popoldne smo dobili med drugimi številnimi romarji pol ure časa, da smo se skupno pred lurško votlino poklonili Presveti Devici. Naš prevz. škof dr. Gregorij Rožman nam je s toplo besedo poklical v spomin, kako svet je kraj, na katerem klečimo. Pozval nas je, da se tudi mi, zastopniki majhnega naroda, priporočimo Njej, ki je dobra in mogočna. Ne samo svoje zadeve in zadeve tistih, ki so se nam priporočili, ampak tudi zadeve sv. Cerkve in naše države. Kako

lahko se na tem kraju pobožno molijo lavretanske litanije in kako iz srca nam je prišla pesem v čast predobri Materi Mariji. In rožni venec! Saj se res včasih zdi, da je ta molitev nekako dolgočasna. V lurški votlini ni dolgočasna. Res ni. Sam ne veš, kdaj si odmolil en del in drugega in tretjega. Ko pa vidiš, kako vse okrog tebe ponižno prebira jagode na molekulo in ko veš, da je Brezmadežna sama po Bernardkinem pripovedovanju imela tedaj, ko se ji je prikazala, v rokah rožni venec.

Saj ne bom popisoval na široko lurških slovesnosti. Le to spomnim, da je za te dneve bilo napovedanih čez 20 škofov, med njimi tudi pariški kardinal Verdier. Slovesnosti so se udeležili ne le Francozi, ampak tudi Angleži, Portugalci, Nemci, Švicarji, Čehi in še mnogi drugi. Vsak dan je bila na prostem pred rožnensko cerkvijo slovesna škofovska sv. maša. Postavili so tam lep oltar z Bernardkinim kipom (glej sliko!), ki so ga po slovesnostih zopet odstranili. Nekaj dni poprej je bil slovesno blagoslovljen nov kip sv. Bernardke v lurški župni cerkvi (glej sliko!); saj je tudi z njo Bernardkino življenje v tako tesnem stiku.

Nekaj posebnega je bila procesija v nedeljo, 15. julija popoldne. Ta procesija se ni pomikala po navadnem potu mimo lurških svetišč, ampak je šla po vsem mestu, ki je bilo za to priliko prelepo okrašeno. Preprosti romarji in najvišji cerkveni dostojanstveniki so se udeležili sprevoda z Bernardkinimi relikvijami (telesnimi ostanki). Torej v onem mestu, kjer so jo, siromašno pastirico, pred 76 leti spremljale zvedave množice in kjer so jo preganjali orožniki, je doživela sv. Bernardka tako zmagoslavje! Zares je Bog čudovit v svojih svetnikih.

In večerno razsvetlavo bi vi morali videti! Celo morje luči in lučk. Najlepsi prizor vam pokaže današnji Bogoljub: kip Brezmadežne, ki stoji pred lurškimi svetišči, je bil ves obdan od brezštevilnih žarnic. Kot da bi vrel mogočen studenec nad Marijino krono in svojo biserno vodo razlival v gostih curkih na vse strani, tako se ti je zdelo, ko si zrl na čudovito lep prizor v večernem mraku. Pobožni romarji se kar niso mogli ločiti od svetega kraja, tako jih je vsa ta krasota priklenila nase.

V ponedeljek smo odhajali. Vse mine, tudi lepi dnevi v Lurdu so šli kot sanje mimo nas. Med potjo smo se ustavili še

v Arsu, na grobu sv. župnika Janeza Vianneya in priporočili njegovi zaščiti vse naše duhovnike in bogoslovce. Obiskali smo svetišče Presv. Srca v Paray-le-Monialu in tam izročili tretjo zlato knjigo, v kateri so vpisana imena slovenskih družin, ki so se posvetile Presv. Srcu Jezusovemu. Če je Lurd napravil na nas vse mogočen vtis, nam pa ta sveti kraj ostane v spominu po presrčni pobožnosti in domačnosti, ki smo jo v tem svetišču občutili. Med potjo smo se še za kratek čas ustavili v Turinu in poklonili velikemu prijatelju mladine s v. Janezu Bosku.

Na kratko smo pozdravili v Padovi svetega Antona.

Kdor je bil enkrat v Lurdu, ga srce vleče, da gre še drugič. V svoji sredi smo imeli pobožnega starejšega romarja, ki je bil že 13 krat na tem svetem kraju. In ko sem ga vprašal, če še pride, je odgovoril: »Pa se res letos še ne mislim za stalno posloviti.« Gotovo je to, da v Lurdu Marija posebne milosti deli. Tega smo jo tudi letos prosili lurški romarji zase, za vse, ki ste se nam v molitev priporočili, in za vse druge.

Dr. C. Potočnik.

Prošnja k Materi

*V radosti duša se topi,
ko, Mati, mislim nate,
razum moj nad teboj strmi,
ko tvoje zre zaklade:
Nebeški biseri žaré
ti v srcu, o Marija,
kreposti dušo ti krase,
cvet lilijin ovija.*

*Življenje moje pa temá
prevar in zmot obdaja,
srce slabosti in gorjá
mi jezero napaja.
Brezmadežna, odpri roké,
ljubezni cvetja trosi,
na svoje sprejmi me srce,
otrok te vdano prosi.*

*Moči mi daj, Brezmadežna,
da zmagam vroče boje,
prižiga luč mi upanja
naj žar ljubezni tvoje.
Ko dan življenja se stemni,
povabi v raj me k sebi,
da rešen bom nevarnosti
se radoval pri tebi.*

Gregor Mali.

Najlepši posel za plemenito dekle

Po vsem svetu tare ljudi pomanjkanje in moreča brezposelnost. Ne samo preprosti delavci, tudi ljudje, ki imajo srednje ali celo visoke šole za seboj, ne najdejo primerne dela in jela. Nešteto je deklet, ki imajo za seboj meščansko šolo, gimnazijo, učiteljske ali celo vseučilišče, pa se ne vedo kam obrniti, ker so vsa mesta zasedena.

In vendar so na tem božjem svetu poljané, kjer bi nujno rabili še ogromno število delavcev, pa tudi — delavk, v prvi vrsti šolanih; a tudi plemenita srca brez višje umske izobrazbe so dobrodošla. V mislih imamo obširno misijonsko polje, vinograd Gospodov. Dekletom, ki imajo veselje do tega najlepšega dela, pomagati misijonarjem pri njihovem apostolskem prizadevanju, je v ta namen na razpolago družba misijonskih sestra, ki je bila ustanovljena na Francoskem že l. 1877, k nam pa je prišla šele pred 6 leti (22. maja 1928). Te tako zvane bele ali francoske sestre so se

bile prvotno naselile v Sp. Šiški (Ljubljana), kmalu pa so se preselile v lastno hišo na Mirje, Gorupova ulica št. 17. Tukaj so otvorile svoje znane delavnice, ki slove po vsem svetu in sprejemajo mladenke, katere čutijo v sebi poklic za prelepo misijonsko delo. V družbi je danes že nad 20 Slovenk, a ogromno število naših deklet še ne ve zanjo.

Pravo ime teh redovnic je: »Franciškanke Misijonarke Marijine« (F. M. M.). Njihova ustanoviteljica je Bretonka iz Nantesa na Francoskem po imenu Helena de Chappotin. Pred 57 leti je prišla v Rim s prošnjo do sv. očeta, da bi smela ustanoviti novo družbo, ki bi bila izključno posvečena vnanjim misijonom. Svoj namen je dosegla popolnoma. Kakor pove že ime, so misijonske sestre duhovne hčere serafskega patriarha sv. Frančiška Asiškega. Njihova pravila so skozi in skozi prežeta z duhom serafskega ubožca.

Po ustnem izročilu frančiškanskih redov-

nih družin, se morajo na vsaki F. M. M. zrcaliti sledeče značilne poteze, ki jih zahteva sv. Frančišek od svojih otrok: popolno zaupanje v božjo Previdnost, apostolska gorečnost in popolna samoodpoved; zakaj le s temi čednostmi je mogoče doseči popolno ljubezen, ki edina more zares klicati: »Moj Bog in moje vse!«

Obleka F. M. M. je popolnoma bela. Redovnice nosijo volneno tuniko in škapulir, frančiškanski pas in pajčolan, serafski rožni venec, križ iz bele ebenovine ter srebrn prstan.

F. M. M. se posvečujejo misijonskemu apostolatu kot ponižne sodelavke misijonskih duhovnikov in se naseljujejo po želji sv. Stolice tudi v najnevarnejših in najbolj oddaljenih misijonih v tujini.

Družba je podrejena sv. kongregaciji za širjenje vere. Njene članice so na razpolago apostolskim vikarjem za vse misijonske naloge, katere bi jim le-ti želeli poveriti; vendar velja njihova prva ljubezen vedno otrokom, ubogim, trpečim in od sveta zavrženim. Naj si bo uboštvo kakršnokoli, telesno ali pa нравno, vedno najde zavetišče in podporo pri sestrah F. M. M.

Po zgledu preblažene Device in v duhu frančiškanskega reda združujejo sestre F. M. M. premišljevalno in delovno življenje. V molitvi iščejo blagoslova za svoj apostolat, v apostolatu pa kraljestvo božje, ki je najvzvišenejši cilj vsake molitve. Zato se s srčno vnemo oklepajo svoje nebeške matere Marije, ki je

najboljša voditeljica in varihinja Jezusovih nevest. Njej je ustanoviteljica posvetila svojo Družbo in določila, da naj ima vsaka članica F. M. M. pred svojim redovnim imenom tudi še ime Marija.

Poseben znak premišljevalnega življenja v družbi F. M. M. je češčenje presv. Rešnjega Telesa, ki je v njihovih cerkvah in kapelah izpostavljeno vsak dan od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer, v Ljubljani pa od 6½ do 14½ popoldne. Povsod, v vseh hišah, tudi v najbolj oddaljenih misijonih blesti najsvetejši Zakrament v monštranci. Redovnice se vrste v češčenju vsake pol ure in tako neprenehoma prosijo za rešitev grešnikov in nevernikov.

Ce je pa to vedno češčenje rosa, ki poživlja misijonski poklic, je treba še poudariti, kako velika in nebeška je moč izpostavljeneega najsv. Zakramenta v deželah nevernikov. Da, evharistični Jezus je vedno Veliki apostol, ki zbira okoli sebe množico otrok, ubogih in vseh trpečih.

Temeljna zapoved redovnega življenja te družbe pa je in ostane: popolna samoodpoved. Prostovoljno se redovnice odpovedo sebi ter se darujejo kot žrtev za sv. Cerkev in za duše. Sv. Cerkev je to posvetitev in žrtev potrdila s predpravico vednega češčenja.

Slovenska dekleta, ki bi želela zvedeti kaj več o teh sestrah, o njihovem delu in življenju, se obrnite do njih s pismom ali pa — in to bo najbolje — obiščite jih osebno na njihovem domu v Ljubljani: Mirje, Gorupova ulica 17.

A. M.

Kaj je lepega po svetu

Kanonizacija sv. Konrada — avdienca pri sv. očetu.

Zdaj vam moram pa vendar povedati, kako je bilo o binkoštih v Rimu.

Kanonizacija, avdienca je zgoraj zapisano. Kaj hoče to reči?

Jaz nisem prijatelj tujih besedi, posebno ne v spisih za ljudi, ki niso hodili osem let v latinske šole, ker jih razumeti ne morejo, če se jim ne razložijo. Kregam se, če drugi pisci take besede brez potrebe rabijo. »Kakor neužitni pesek med zrnom«, sem predlanskim nekje imenoval take besede v spisih za neštudirane ljudi.

Časih v domačem jeziku ni besede, ki bi nakratko isto povedala kar tuja. Za avdienco nimamo druge besede. Kanonizacija pomeni proglašenje za svetnika — kakor pomeni beatifikacija proglašenje za blaženega — kar je pa malo nerodno rečeno, zato je prav, če se

seznamimo in sprijaznimo s kanonizacijo in beatifikacijo.

Torej blaženi Konrad, bivši kapucinski vratar iz Altöttinga, je bil na binkoštno nedeljo kanoniziran, proglašen za svetnika, — o čemer se dobremu možu gotovo nikoli ni sanjalo. In to svečanost sem hotel videti. V Rimu nisem bil prvič, saj sem bil že tolikokrat, da si vam ne upam povedati; kanonizacije pa vendar še nisem videl. Toda — da po pravici povem — ni mi bilo toliko za kaj drugega, le to sem si v glavo vtepel, da hočem enkrat s samim sv. očetom govoriti. Porabil sem lepo priliko, ko so ravno dobrega sv. Konrada na oltar povzdignili. Do sv. očeta priti, prav noter do zadnje sobe in tam na štiri oči z njim govoriti, to se pravi; privatno avdienco dobiti. To pa ne gre kar tako! Kam bi pa sv. oče prišel, ko bi vsak krščanski človek hotel z njim govoriti! Jaz se le čudim, kako vse to zmaguje, kar je vsak dan nad

njim. Vsak dan namreč prihaja k njemu cela vrsta in cela množica ljudi, ki ga želi vsaj videti. Nekateri dobijo privatno avdienco, drugi pridejo v skupinah, tretji pa v splošni množici. Vsak dan namreč je mogoče videti sv. očeta. Treba se je samo priglasiti v tistih pisarnah, kjer to reč vodijo. Vi ne veste, koliko ljudi čaka v sobah in dvoranah, ki vodijo do sv. očeta! Vatikan in sv. oče sta tako rekoč oblegana od množic katoliškega ljudstva. Najbolj naprej, prav do zadnje sobe, pridejo tisti, ki imajo privatno avdienco, in ti so prvi na vrsti. Bolj zadaj v sprednjih sobah in dvoranah čakajo skupine. Najnazadnje, v klementinski dvorani, pa je zbrana cela množica, vsak, ki se je priglasil. In tako je vsak dan.

Bilo je pred petimi leti, prav ob tem času, ko tole pišem, okoli praznika Marije Snežnice, torej v času največje vročine, Tedaj sva bila s prijateljem dr. Debevцем v Rimu, pa sva šla nekega dne v Vatikan, se priglasila in dobila vstopnico. V klementinski dvorani nas je bilo zbranih par sto ljudi, ki smo čakali — pač dolgo čakali — na tako splošno avdienco. Prav za prav to ni avdienca, ker beseda avdienca pomenja »poslušanje«, to je le »videnca«, ker smo sv. očeta samo videli. Nas je bilo preveč, da bi mu vsak svoje želje na ušesa nosil. Stali smo ob stenah na vseh štirih straneh, in ko je sv. oče končal vse druge avdience, je prišel v našo dvorano, šel po celi dvorani okoli do vsakega posameznika, mu dal roko v poljub, nazadnje pa vsem podelil blagoslov. Tako, pravim, je vsak dan, ali je prej do zadnjega bilo. Že samo to je utrudljivo za moža 77 ih let. Pomislimo, koliko mora sv. oče tudi govoriti v zasebnih avdiencah, zlasti pa pri skupinah, kjer ima večinoma nagovore. Vsaki skupini imeti primeren nagovor, to ni malenkost. Zato smo letos brali, da pri splošnem sprejemu sv. oče ne gre več okoli, da bi mu roko poljubljali.

Pij XI. je za svoja leta še zelo krepak in pri tem velikem naporu, ki ga vedno ima, čudovito zdrav. Menda še ni bilo dneva, da bi se ne bil pokazal vsem tistim neštetim, ki ga hočejo videti. V tem oziru je papež res »servus servorum Dei — služabnik služabnikov božjih«. Kdor ga želi videti, vsakemu je na razpolago. Vatikan pa je kakor domača hiša katoličanov. Četudi je ogromna in bleščeča, se vendar počutijo v njej domače. Zavedajo se, da so prišli — k očetu. Je res nekaj očetovskega, na drugi strani pa sinovskega v teh obiskih sv. očeta. Kako redki so, kateri obiščejo zemeljske vladarje! Le najbolj izvoljeni ljudje. Do papeža pa pride vsak, kdor le hoče. Tu je vse drugače, bolj prisrčno raz-

merje. Vatikanska vrata so res na stežaj odprta.

Toda — kaj pripovedujem to že danes, ko še do Rima prišli nismo! Prehitel sem samega sebe. Poglejmo, morda bo tudi po poti kaj zanimivega!

37 nas je bilo, ki smo se vozili 13. in 14. maja preko Štajerske in Koroške proti Italiji. Štirje kapucini, med njimi dunajski provincial, še en duhovnik poleg mene, drugo pa večinoma tretjeredniki, ki so si šteli v veselje in čast, da je eden njihove »zlahte« prispel tako visoko: od samostanskih vrat na božji oltar. Jaz se tega zdaj bolj živo zavedam in bolj globoko čutim kakor prej, kako velika reč je to: človek, navaden človek, pa na oltar, — tam, kjer je prostor prav za prav le za Boga!... Po pravici je rekel sv. Avguštin: »Bog je postal človek, da človek postane Bog.« Po milosti božji postanemo namreč deležni božje narave — kolika odlika, koliko povišanje, kolika sreča!

Po Koroškem smo se vozili deloma tudi mimo slovenskih vasi v okolici Beljaka in po Kanalski dolini. Pod Sv. Višarjami sem gledal kvišku na goro k Materi božji in ji priporočal zadevo, zaradi katere sem se vozil k sv. očetu, in za katero sem prosil in še vedno prosim tudi Vaše molitve.

Ustavili smo se v Benetkah in tam prenočili. Tudi teh nisem prvič videl; znane so mi že od prej in ne bom jih na široko popisoval. Seveda smo šli najbolj po cerkvah. Zvečer so bile šmarnice. Povsod pred šmarnicami molijo rožni venec, kar pri nas ni navada. Nato je pridiga. A ta je za nas kaj posebnega! Bog ima pa res — kakor pravijo Nemci — različne ljudi na hrani (verschiedene Kostgänger). Kako velike so razlike med ljudmi in med narodi na zemlji! Saj od Italije nismo tako daleč in (hvala Bogu) iste vere smo. In vendar je po cerkvah veliko razlike med tu in tam. V deželi, kjer zdaj bivam, v Avstriji, je vse prav tako kakor dolj pri nas, samo jezik je različen. V Italiji pa je zelo drugače. Tudi po italijanskih cerkvah se vidijo prižnice; — a tu je bil pripravljen za pridigarja (in tudi drugod sem potem videl enako) podij ali oder, po katerem se je pridigar lahko na široko gibal. Na odru pa je bil pripravljen stol, naslanjač in kozarec vode. Ko je pridigar nekaj časa govoril, se je kakor ves utrujen vrgel v naslanjač in nekaj časa — počival, pil malo vode in nato nadaljeval. Nehote sem zmajal z glavo in se nasmehnil, ko sem to videl. Jaz bi namreč lahko tri ure pridigal, preden bi čutil potrebo vsteti se, počivati in si jezik močiti. Beneški poslušalci pa so to mirno gledali in čakali, da se je pridigar spočil in zopet nadaljeval. So pač

navajeni. Navada je najmočnejša postava. Glejte, kako znajo v Italiji pridigarju postreči, kak obzir imajo nanj!

Maševali nismo v Benetkah, ampak se na vse zgodaj odpeljali v Padovo, do katere je od Benetk samo eno uro vožnje. Bazilika sv. Antona je mogočna in krasna. Za sedemstoletnico so jo nanovo okrasili in jo še krasijo. Prav blizu nje je druga, nič manjša in enako mogočna, da, še lepše zidana cerkev sv. Justine, ob njej pa benediktinski samostan.

Povem pa odkrito, da sem na tem potovanju po Italiji dobil drugačne pojme o pobožnosti Italijanov. Ne vem, s kakimi očmi sem jih prej gledal! Mislil sem — in pri nas se splošno misli — da italijanska pobožnost ni bogvekaj, ni globoka, ni dosti resna. Verni so Italijani že; katoliška vera je tako rekoč narodna vera. To se samo ob sebi razume, da je Italijan katoličan, a pobožnost njihova se nam je zdela čudna. V Padovi pa sem vprašal nemškega patra, minorita, ki nam je razkazoval cerkev: »Kako pa je z vernostjo tega ljudstva?« Odgovoril mi je: »Italijansko ljudstvo je globoko verno.« Ko sem nad tem malo podvomil, se je obrnil na drugega Nemca, ki tam biva, in ta je isto potrdil. O tem bom še prihodnjč kaj povedal.

Za danes rečem samó: Kamor sem prišel med tuje ljudi — ljudstvo je povsod dobro. Mi se med seboj le ne poznamo ne, zato se pogostokrat krivo sodimo, zato se ne cenimo, ljubimo pa še manj. Treba je, da se narodi med seboj bolj spoznavamo, pa se bomo začeli bolj ceniti in celo ljubiti, in zavedeli se bomo, da smo vsi le ena velika družina božja. Tudi o tem prihodnjč še kaj več. J. Kalan.

*Sv. Bernardka,
nov kip v lurški župni cerkvi*

„S kapljo medu...“

Kako v nekaterih ljudeh kipi in vre kakor v kotlu, pa se jim kljub jezi in nevolji ne sponese, če si tudi lase pulijo z glave, ko hočejo odpraviti napake in slabosti kake neróde. Mislijo namreč, da bodo uspeli in bližnjega spravili na pravo pot, če izbruhajo iz sebe cele litanije kletvic, če ga obsipajo s ploho osoljenih psov in izbranih priimkov, če ga zmerjajo kakor cigana. Pozabljajo namreč, da človeško srce ni kakor kremenec, pa tudi ne kakor kepa svinca, marveč nekaj prav nežnega in občutljivega. Kdor hoče na njem kaj popravljati, ne sme udrihati nanj s kovaškim kladivom.

Posnemati mora zlatarja in jemati v roke tenko kladivce, nežne klešče in pilice; le tako bo spremenil človeško srce v umetnino.

Poznam pa nekoga, ki je to stvar še vse drugače razumel. Kako je naredil, tega seveda ne moreš uganiti, če se stokrat na glavo postaviš. Zato ti bom pa jaz povedal in razodel.

Ta nekdo ni bil nihče drugi kot sveti Frančišek Saleški. Pa me hočeš koj zavrtniti, češ, ja ta je bil pa svetnik; tega pač ne morem posnemati. Toda le počasi. Frančišek je bil človek kakor mi; a znal se je premagovati, krotiti, znal je biti ponižen in potrpežljiv; to in še marsikaj mu je pripomoglo, da je postal svetnik. Imel je sveti Frančišek kot škof hišnega slugo, ki pa ni bil svetnik. Seveda ne smeš tega škofovskega postrežnika takoj obsoditi, kakor kakšnega nepridiprava ali zagovedneža in lopova, ka-

kršnega sto milj daleč naokrog ne bi mogli najti. Tak ni bil. Nasprotno: srčno blaga duša je bil, pridno je opravljal svojo službo; srce njegovo je bilo mehko ko sirovo maslo in nežno ko baržun. Toda v tem srcu je tičala žejna duša, in to je bila njegova glavna napaka.

Da, da, žejna duša! To je križ in nesreča, ki se oprime tudi danes teža ali onega sicer blagega človeka, da ga docela zmaliči, potere in pritira v neprijetno zagato, v jarek, v brezno. Bolj ko se kaka duša namaka v alkoholni mokroti, bolj postane suha in luknjičasta kakor rešeto. Vlij vanjo kolikor hočeš, nič ne zaleže.

Tako je bilo tudi s služabnikom svetega škofa Frančiška Saleškega. Kakor hitro je ta nesrečni sluga kje zavohal kaj od vina, je bil že izgubljen. Poiskal je vsako priliko in pazil, kakor miška na svojo luknjico, kje bi se dalo kaj prišeškati, da bi se grlo pošteno izplaknilo. In tako se je nemalokrat zgodilo, da so bile steklenice prazne, sluga pa poln, nakajen in

židane volje, kakor da se ves svet okoli njega suče.

Napačno bi sodili, če bi mislili, da škof za to ni vedel; saj škof ne opazi le črnih oblakov na nebu in žarečih sončnih žarkov, marveč pogleda tudi malce v globino duše. Svojega služabnika je pa tako temeljito poznal, kakor svoj žep; njegova slaba stran mu je bila kakor odprta knjiga, kjer je mogel vsak dan brati, kolikor je hotel, dostikrat več ko preveč, zlasti če je bilo z vinsko tinto za-beleženo, da se ga je zopet nasrkal.

Tako je pač prišlo, da je imel škof z žejnim slugo neprijetnosti. Kaj je pomagalo, če je svaril: »Martin, pusti pijačo; tega ne morem več trpeti!« Martin je obljubljal: »Gotovo, milostljivi gospod, vinu se bom odpovedal!«

Pa se je nudila zopet zapeljiva prilika, grlo se je oglašalo; kako, da ne bi smel jezika vsaj malo pomazati. Ali »iz malega raste veliko!« Ni imel moči, da bi ostal mož beseda.

Če bi se bilo to ponavljalo enkrat, dvakrat, bi se moglo eno oko še zatisniti, posebno ker je po padcu Martin objokoval in sklepal in prosil odpuščenja.

Pa Martin je bil pač Martin; pivska strast se ga je tako oprijela, da sebe ni imel več v oblasti. Dobri škof ni nehal učiti in svariti; vsa sredstva je porabil, da bi Martin ne propadel. Toda ne zlepa ne zgrda ni nič opravil. Šepetal mu je tiho na uho, zagrmel je ostro in resno; svaril, pretil, obljubljal — vse zaman. Zdelo se je, da bi se dalo prej morje izsušiti, kakor Martin spreobrniti.

Gotovo si misliš: No, jaz bi ga že izmodril. Kratkoma bi ga zapodil in na suho postavil. Potem pa naj bi pre-mišljeval, kaj je bolje: ali biti škofov služabnik v časti in z dobrim imenom, ali potikati se po prašni cesti in družiti se z razcapanimi jerušarji.

To bi se bilo lahko brez krivice storilo in škof bi dobil drugega, zvestega služabnika, cesta pa enega pijančka več. To pa je hotel škof preprečiti; saj je predvsem mislil na dušo svojega ubogega Martina.

In tako je čakal v svoji milini in potrpežljivosti, da bi se pokazala primerna ura, ko bo mogel svojega slugo zares spreobrniti.

Ko v krščanski družini odmolijo večerno molitev, se odpravljajo brž vsi, da poiščejo svoja gnezdeca za odpočitek. To je v redu. In ko je v škofovi kapeli

*Bernardkin oltar,
postavljen pred rožnavensko cerkvičo v Lurdu
za slovesno tridnevniko*

*Kip Brezmadežne v Lurdu
razsvetljen za slovesno tridnevnico*

služabništvo svetega Frančiška Saleškega opravilo skupno večerno pobožnost, bi bilo tudi v redu, če bi se vsi podali k počitku. Saj so to tudi storili, pa ne vsi. Dva sta ostala pokonci: Martin in njegova strašna žeja. Ta dva se še nista mogla odločiti za spanje. In

kdo je bil kriv? Nihče drugi, kot pivnica v bližini.

Tako se splazi Martin pri vratih, zadaj za poslopjem na prosto, tiho, neopazno, da bi šel »zdravit« alkoholno bolezen. Vse se mu zdi tako lepo urejeno: noč je dolga, škof že

Rubens

Sv. Frančišek dobi rane na gori Alverno

spi, vrata v ozadju so nezaklenjena. Martin gasi žejo, izpije kupico vina, pa še eno in zopet eno in še in še, dokler se ga ni dodobra naluckal.

Polnoč je. Krčmar šteje denarce, Martin se pa ziblje domov, češ, palačo že najdem, zadnja vrata tudi, potem pa tiho v sobo in pod odejo. Toda to pot se račun ni prav tako iztek. Vratca so zaprta. To je naredil kuhar. Martin poskuša, pritiska z rokami, z glavo, z životom. Na glavi začuti že dve bunki. Sunki z nogami so odmevali v tiho noč, odprli pa vrat niso.

V svoji vrtoglavosti se Martin glasno zasmee in se skuša nasloniti; pri tem se pa zlekne na tla kakor je dolg in širok — in zaspil, ne meneč se za ves svet.

Nočni ropot je pa zbudil pozornost škofa, ki je bil še v svoji delovni sobi, klečal in molil. Sumnja, da utegne biti Martin kalilec nočnega miru in počitka, je bila upravičena in kmalu potrjena. S krvavečim srcem je šel

škof po stopnicah do zadnjih vrat, kjer najde služabnika — na tleh. Alkohol je Martina docela zmagal. Če si že kdaj videl pijanca na tleh, si lahko sam predočuješ ta žalostni prizor.

In kaj stori škof?

Pripogne se, ne črhne besedice, dvigne Martina rahlo nakvišku, pa ga nese po stopnicah. Ne vrže ga v kot, marveč položi ga v škofovski sobi na svojo lastno posteljo. Nato moli nad njim, ga blagoslovi; želeč mu na tistem lahko noč! Zdaj zapusti po prstih spalnico prav kakor skrbna mati, ki se boji, da ne bi predramila svojega ljubljeneega otročiča. Ta noč je privoščila svetemu škofu v pisalni sobi malo, malo počitka.

Kmalu se je jelo svitati; sonce je priplavalo na obzorje in budilo pridne ljudi na delo. Tudi sveti škof je že opravil svojo jutrnjo pobožnost in bil že v pisarni pri rednem delu. Le eden v njegovi palači še ni bil pokonci: Martin je še ves pokopan v trdo spanje. Ni ga zdrnilo ne toplo sonce, ne dnevni šum. Spal je spanje pravičnega, ne — spanje alkoholovega sužnja; hropel in smrčal je kakor vulkan.

Končno se jame stegovati, začne zdihovati, zehati in stokati. Z obema rokama si mane oči in se ne more prav zavedeti. Odpre veke, otepa s trepalnicami in dvoje zardelih oči išče jutranje svetlobe. Kakšna pa je danes njegova soba? Ali se mu sanja? Ali je doma? Vse mu je uganka. Za božjo voljo, Martine, kaj pa se je zgodilo?

Zakaj pa odpiraš oči in buliš, kakor bi bilo peklo odprto pred teboj?

Da, da, Martine. Resnica je! V škofovi spalnici si in v škofovi postelji. Vročina ga spreletava, pot ga poliva. Kaj sedaj? Kakor bi trenil je na nogah. Premišlja, kako so se vrstili dogodki sinočnega večera: Večerna molitev, zadnja vratca, krčma, vino, potem pa... Kako je mogel zabresti v škofovo sobo? Sklepa, sklepa, pa pravilno: škof je pobral pijanca, ga nesel na svojo lastno posteljo, molil nad njim; da, dobri, usmiljeni škof! Noge so mu odpovedale. Zbere se, odpre vrata in vidi svojega gospoda in škofa pri delu ob pisalniku. Zgrudi se na kolena in prosi iskreno odpuščanja. Zaresno in zatrdno se tudi zaveže, da se ne bo nikdar več opijanal. Bil je spreobrnjen in tudi ostal moč beseda.

In kdo je bil njegov rešitelj?

Sv. Frančišek Saleški, ki je zatrjeval: »Z eno kapljico medu se ujame več muh, ko s celim sodom octa.«

Z Marijinih gredic

9. Ali je ni škoda?

Po vasi je završalo. Trpinova Metka se je odpravljala v samostan. Po daljšem in resnem premišljevanju in po resnem posvetovanju z ljudmi, ki imajo nekaj izkušnje, se je slednjič odločila za korak, ki jo je zavedel na novo življenjsko pot.

Pa se je oglasil svet s svojo, po njegovem mnenju nezmotljivo in edinoveljavno sodbo in je začel obsojati in presojsati ta nepričakovani korak.

»In nikomur ni nič povedala. Kar naenkrat ji je padlo v glavo...«

Kakor bi bila dekle dolžna vsemu svetu oznanjevati, kakšen stan si bo izbrala! Kdor bi vse ljudi poslušal in se po njih besedah ravnal, bi prišel — kam? Še do konca vasi ne...

»Saj ima doma vsega dosti; še preveč, pa sili v to revščino! Tolikokrat se bo še pokesala, kolikor ima las na glavi.«

Če bi bila Metka to slišala, bi bila lahko povedala, da bo njenega kesanja kmalu konec. Po zadnji vročinski boleznici so ji namreč lasje precej izpadli. Sicer pa vprašajmo svet, kaj neki pomeni to: »ima vsega dosti«? Dosti denarja? Dosti dela? Dosti jela? Dosti nove in po najnovejši modi prikrojene obleke? Ali je v vsem tem in podobnem višek zemeljske sreče? Kaj pa če bi bila sirota pri vseh teh in še pri mnogih drugih dobrotah sama s seboj nezadovoljna, nesrečna? Kaj pa vi veste, kje je sreča doma? Ali v bogastvu, ali v uživanju, ali v vestnem izpolnjevanju svojih dolžnosti? Svet, ti iščeš srečo po svoje, treznomisleči pa spet po svoje.

»Naj le gre!« so modrovali spet drugi. »Naj le gre, saj ne bo šla za dolgo. Preveč je vesela, preveč posvetna, vsa polna smeha. Tam pa sama molitev, sam post, sama žalost, sama... Bo kmalu doma.«

O strahovi vseh strahov! O preroki, ki mislite, da je pri vходу v samostan veselje zamrlo, da je tam smehu odklenkalo, in da po mračnih samostanskih hodnikih stopajo samo resne, same vase zamišljene postave, napol mrtve, z vsem svetom skregane duše! Morda ste že slišali, da je živel nekdanj na zemlji človek, ki so ga imenovali Frančiška Asiškega, in ki ga svet ča-

sti za svetnika ter je še danes velik pred Bogom in pred ljudmi. Ne veste pa, da je bil ta človek mož čudovitega veselja in da ga celo neki nekatoliški pisatelj imenuje kar naravnost najbolj srečnega in veselega človeka, kar jih je kdaj živelo na zemlji. Vi gledate svetost samo v skrušeni hoji, v povešenih očeh, v čmernosti obraza; vi imate pred očmi samo nekaj zunanje. V notranjost, v bistvo svetosti pa še niste prodrli. Ko bi vi vsaj malo razumeli veliko Pavlovo besedo: »Veselega daritelja Bog ljubi!« In modri Sirah je že pisal: »Z dobrovoljnim srcem izkazuj čast Bogu; pri vsakem dajanju delaj svoj obraz vesel.« Ali veste, kaj se to pravi? Ne, vi ne veste.

»Ali je ni škoda?« je spet spraševal ta in drugi. »Mlada je še, lepa in bogata; lahko bi dobila ženina. Pa kakšnega! Zdaj

Jamsšek

Last g. Veidra

Sv. Mihael

Spagnoletto

Sv. Hieronim se razgovarja s pismouki

Rim

se bo pa zakopala in zavrгла za vse življenje.«

Da, da, tako je. Včasih smo brali v življenjepisih naših duhovnikov besede: »Ker je bil deček bolj slaboten in bolehen, zato so ga starši poslali v šole in pobožna mati je želela, da bi njen sin postal mašnik Gospodov.« Ali veste, da teh besedi pameten in razsoden človek ne more biti vesel. Torej zato, ker fant ni doma za nobeno porabo, dobro, naj pa gre v šole in naj stopi v mašniško službo. Slišite, kaj bi vi rekli gospodarju, ki bi vse, kar ima dobrega in najboljšega, hotel prodati, kar je pa slabega, ničvrednega, bi pa pridržal za dom. Ali zna ta človek gospodariti? Kaj bi rekli, če bi naborna komisija odbrala za vojaško službo vse najslabše, najbolj zanikarne, najbolj polomljene mladeniče, češ za vojake bodo že dobri. Ali bi se ne smjeli v obraz taki komisiji? In bi ta vaš posmeh tudi zaslužila.

Kako je bilo v tistih starih časih, ko so naši predniki morali dajati desetino v

graščine, ti je morebiti znano. Ali misliš, da je šla v grad najslabša žival in da so vzeli na polju najmanj klasnato snopje? Kaj bi rekel ti, kaj bi rekli tvoji starši, če bi morali leto in dan nositi obleko najslabše vrste? Le za Boga naj bi bilo dobro to, kar je najslabšega!

In življenje za Boga naj bi bilo zavrženo življenje? Človek, kje imaš pa pamet! Vsak naj gre tja, kamor ga kliče Bog, tam naj dela in vztraja, dokler hoče Bog, pa bo imel svet dosti več srečnih in zadovoljnih ljudi, kakor jih pa sicer ima.

»Bog kliče, Bog kliče,« se nam posmehuje Miha; »rad bi vedel kakšen glas ima Bog.«

Veš Miha, če bi bil jaz hudoben, bi ti na tvoj posmeh odgovoril kar na kratko z eno samo besedo: Tepec! Pa ne maram biti oster. Samo to ti povem: Ko bi ti božji glas slišal, bi od samega strahu ne vedel, kaj početi. — Če bi ne bil kar na mestu mrtev. Teга ti pa res ne privoščim. Saj vem, da trepetaš nemalokrat pred svetlo-

bo bliska in pred ropotom groma. Kaj pa sta blisk in grom? Beseda Stvarnikove narave in še senca ne njegove besede. Gospod ne govori s človeškim jezikom.

»Pa Bog vendar noče, da bi živ človek samega sebe zaprl, da bi živel proti svoji lastni naravi.«

Miha! V katerih bukvah si pa to pobral? Saj veš, kako je. Kadar svet ne more nikamor naprej, takrat pa pride na dan z lastno naravo.

»Ali mar nimam prav?«

Kdo je pa to rekel! Samo tega ti ne veš, da je vsak človek tako samobitna in samosvoja narava, da vsa svoja premišljenja in pri zdravi pameti storjena dela in opravila uravnava popolnoma po svoji volji. In kakor bi bilo nespametno zahtevati, da morajo biti vsi ljudje kovači in vsi ljudje čevljarji ali vsi ljudje zidarji, prav tako je tudi nespametno zahtevati, da se morajo vsi ljudje ženiti in možiti. Kaj? Ali ni res tako?

»Kdo bo vam prišel do konca! Vem pa, da Metki tudi doma branijo, naj bi ne storila tega koraka. Torej tudi domači ne

M Laach

Kakor jelen po studencu...

delajo prav. In četrta božja zapoved potemtakem nima nobene veljave več.«

Miha, daleč streljaš. Doma smejo otroku braniti, da ne stori kakega nepremišljenega koraka v življenju. Prav povedano: svetovati mu morajo, opozoriti ga morajo na težave in ovire, ki ga čakajo v bodočem poklicu. Ko pa vidijo, da se je otrok za svoj poklic resno odločil, da je vse težave resno preudaril, potem pa pametni starši ne bodo več branili. Zakaj nič ni hujšega kakor zgrešen poklic.

»Hm!«

Hm, hm! Poznal sem dva fanta, Petra in Pavla, enega na Gorenjskem, drugega na Dolenjskem, če smemo še po starem govoriti. Oba bi bila rada duhovnika. Pa so Petru na Dolenjskem rekli, da je hiša dovolj premožna, lahko gre študirat, za kar hoče; ni treba, da bi bil ravno duhovnik. Duhovniki naj bodo iz takih hiš, kjer ni dosti denarja. Peter, mehka duša, si je izbral poklic za poklicem, pa nikjer ni bil to, kar bi bil lahko in kar bi moral biti, mož na delu za Boga in za domovino. — Usmilila se ga je smrt. A kakšna je bila tista smrt, naj rajši molčim... Pa je bil Pavel, trda gorenjska grča, in so mu prav tako odsvetovali kakor Petru. Pavel pa je dejal kar kratko: »Ali na cesto kamenje razbijat ali pa duhovnik!« Obveljala je njegova. Pa se doma niso nikdar kesali, da so bili fantu na roke, ko si je izbral poklic. Nikdar, Miha, ali slišiš?

Zastava stolnega deškega Marijinega ortca v Mariboru

(Izdelale žolske sestre v Mariboru)

»Da, da povest je lepa in v povesti je vse lepo, vse mora tako biti, kakor želi tisti, ki jo pripoveduje.«

»Drven si, to vidim. Povem ti pa, da so v tem, kar sem ti povedal, samo imena napisana kakor v povesti, vse drugo je pa resnica. Verjameš? Zakaj gledaš v tla?«

Metka pa se je pripravljala na svoj bodoči poklic. Ni hotela pasti vanj kakor muha v močnik; ni imela namena, da bi storila svoj najodločilnejši korak v življenje kar na slepo. Niti na misel ji ni prihajalo, da bi gledala svoj novi poklic samo od lepe in od lahke strani; ne tako, kakor nekatera dobra mamica kaže svojemu sinčku na gosposko mizo: »Bel kruh boš jedel, pa lepo boš oblečen, pa delati ti ne bo treba, pa vsega boš imel dosti...« in sam Bog ve, kje je še konec vseh dobrot.

Ne z dobrotami, z žrtvami je posuto naše življenje in te žrtve so kakor drago-

cenjeni biseri, nanizani na zlati verižici, in to je neprecenljiv zaklad, ki mu pravimo naše zasluženje.

Miha, kaj praviš na to?

Pretekla so leta in svet je bral pisma s. Veronike, prejšnje čase je bila to Trpinova Metka, bral je in se čudil.

Pa da je srečna? Pa je zadovoljna? In da ji ničesar ne manjka?

Res! Kdo more prav razumeti duše in srca človeška! Kdo jim pogledati do dna! Kjer je eden srečen in zadovoljen, se čuti drugi za nesrečnega in potrtega.

Poklici so različni, Bog pa je eden, ki vodi in kliče vsakega po svojem potu k sebi, bi nam prikimal sv. Pavel, če bi bil še živ.

Poklic, da življenjski poklic... [Kratka beseda bogate vsebine... J. Langerholz.

N A C I L J U

V soju Evharistije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

Lepo obeležje Klotildini ljubezni je dajala njena krotkost. Prerekanje, prepir in razpor: vse take reči so bile zanjo naravnost mučne. Na vso moč se je prizadevala, da občutljivosti drugih ni dražila, samo da se je vsaka stvar mirno iztekla.

Njena nežna duša je kakor malokatera umevala pomen molčečnosti, če in kadar je umestna. Večkrat sem se Bogu toplo zahvaljevala, da mi je podaril ta zaklad, zlasti sem to storila, kadar je Klotilda v molitev zato-pljena poleg mene klečala.

Ker sem jo morala večkrat sólo kam ven poslati, sem jo morala — to je umevno — opozoriti na nevarnosti ulice in ceste. Kakor vsaka skrbna mati, sem tudi jaz opozarjala: Ne spusti se v pogovor z neznanimi osebami; varuj se razposajenih pogledov na desno ali na levo; ne hodi prehitro; nikar se brez potrebe smejeti.

Vse to si je zapomnila, zato me je tudi prosila, da bi smela v šolo in iz šole po manj živahni ulici. Prav iz tega razloga je hodila zgodaj k sveti maši, ko so bile ceste še prazne. Grede v šolo je še molila ali pa ponavljala, kar se je prej učila. Kar je spotoma ali v šoli doživela, mi je vse povedala, ko se je vrnila domov. To varnostno zaupanje sem od vsega početka utrjevala pri svojih otrocih: Materi je treba vse razodeti, posebno še razne zaletavosti, da more pomagati. Ta reč ni šla vselej od srca, pa se je končno udomačila in postala osrečujoča navada.

Moja hčerka se je kaj rada smejala; med sovrstnicami je bila pri igri razposajeno vesela. Pri igrah je dobila koj vodilno mesto in vse so šle nehote za njo. Rada je zaužila kaj sladkega; če si je bilo treba kaj odtrgati za druge, v zgodnji mladosti ni šlo prav gladko. Med vojno so bile kajpada sladkarije bolj redke; še redna prehrana je bila pomanjkljiva. Mnogo smo užili mraza, kajti sila nas je priganjala, da smo s kurivom morali štediti. Klotilda je dobila hude ozeblin, pa je vse mirno prenašala; le redko je malo potožila. Dejala sem ji, da to ni nič nevarnega in da se moramo tudi tej neprijetnosti privaditi. Prestrašila sem se pa, ko sem opazila, da so bile njene noge v stopalu vsled vnetja močno spakedrane. Dolgo jih je bilo treba zdraviti. Tudi pozneje, ko je tožila, da ima telesne bolečine, se za to bolezen nisem kaj prida zmenila, marveč sem jo bodrila, naj ne bo občutljiva. Danes pa vem, da je takrat močno trpela; — imela je že bolečine na slepiču, kjer je bil tudi vir njene smrtni bolezni. — Pa je kljub temu slušajoč moje besede mirno in tiho hodila v šolo. Ko me misel na vse to danes teži, se morem tolažiti s prepričanjem, da ji je ta žrtev, ki jo je tako junaško nase vzela, povečala večno slavo.

X. Na žrtvenik.

Berem, da je božji Odrešenik neki izvoljeni duši takole govoril: »Zahtevam kri tvoje duše. Pozneje bom terjal tudi kri tvojega telesa.« Gospod vabi svoje izvoljence, da se udeležijo njegove lastne daritve. Tudi moj otrok je bil med takimi izvoljenimi. Mučeniška smrt mu je bila sicer prizanesena, toda prestati je moral tiho, nevidno, bolešno mučeništvo.

Do l. 1917 zdravje naše deklice ni bilo resno ogroženo. Barva na obrazu ji je bila

sicer medla, pa ne bolestna. Res je, da ni bila Marija-Klotilda nikoli ješča; treba bi ji bilo preskrbeti sveži zrak in domačo hrano na deželi, pa kako naj to uredim?! Po službi sem namreč bila prisiljena ostati v mestu. Večkrat je Klotilda tožila, da čuti bolečine in utrujenost; toda v zavesti, da se ne kaže razburjati za vsako otroško negodnost, se nisem za tožbe preveč zmenila. Meseca junija 1917 so se širile po mestu ošpice. Opazila sem kmalu, da bo ta nalezljiva bolezen tudi od mojih otrok zahtevala svoje.

Nisem ju pustila iz hiše. Fantka sem poverila v oskrbo Klotildi. Naj si med seboj strežeta, sem si mislila, in skupaj zdrava ostaneta. Toda Klotildo je jela kmalu mrzlica tresti; morala je v posteljo in je bila docela potrta. Zdravnik je menil, da ni drugega kot mala otekline v sapniku. Toda mrzlica je naraščala, obraz je medlel. Postajala je brezčutna. Ni tožila, govorila je le malo; ležala je in mežala. Kaj pomeni ta neobičajni molk? Mrzlica je vzvalovila kri, da je dosegla 40 stopinj. Ker je bil vprav praznik presvetege Srca Jezusovega, sem mogla ostati doma in bolnici streči, ne da bi bila v službi kaj zamudila. V jutro je mrzlica ponehaval; toda poteze na obrazu so bile tako spremenjene, kakor bi videla umirajočo pred seboj. Zvečer še-le smo ugotovili, da ima Klotilda ošpice; mrzlica je popustila, nevarnost pa minila. Oddehnila sem se: »Končno si vendar zopet pridna!« Deklica se je ljubeznivo nasmehnila in pristavila: »To je tako prišlo, ker sem jemala svoje najboljše zdravilo in opravljala ves čas rožni venec zato, da bi čim prej ozdravela in tebi ne delala več skrbi!«

Nekoliko škode je napravila bolezen na desni pljučni strani, zato je zdravnik odredil, da mora ostati okrevalka v stalni negi na dobrem podeželskem zraku, kjer naj dobiva tečno hrano, ne da bi se ukvarjala z delom. Sklenili smo, da jo spravimo k moji sestri, ki je stanovala v brdih. Z njo nisem mogla, kajti v počitnicah sem bila zaposlena z zasebnim poučevanjem. Tega stranskega zaslužka ne bi bila lahko pogrešila. Ločitev je bila neprijetna; uvaževati je treba tudi okolnost, ki deklici ni prizadejala male žrtve: morala se je odreči nagradi, ki bi je bila deležna v šoli.

Bivanje na deželi je čudovito vplivalo nanjo. Tu se je mogla dobra odpočiti; svobodno je hodila po krasni okolici, zato so ji lica rdela. Ondotni ljudje pa seveda niso opazili, da jo vendarle nekaj muči; šele materino oko je moglo to zaslediti. Ko sem jo ob koncu počitnic obiskala, sem bila vsa srečna, saj je tako zdrave že dolgo nisem videla; vendar mi je pa to veselje kalila neka otožnost na ljubkem obrazu. Grem z njo pa jo

izprašujem. Ihte mi je priznala, da je pogosto prejkala ure in ure, ker ji niso dovoljevali, da bi zgodaj vstala in šla v cerkev po ljubega Jezusa. Mati je zadevo uredila, in ko je prišel še oče na dopust, je bila zopet sreča v družini.

Tu je doživela Klotilda že malo nepriliko. Pri neki veseli igri nastane naenkrat vik in krik. Grda divja opica si je raztrgala verižico, pa je skočila med tropo otrok. Vrgla se je kar na Klotildo pa jo je dvakrat ugriznila ter povzročila dve rani, ki nista bili brez opasnosti. Morala je ostati par dni v postelji. Zanj je bil to neprijeten zaključek počitnic zlasti, ker je pri vsem nekoliko trpelo njeno samoljubje; kajti vsi, ki so ta prizor opazovali — predvsem seveda mlajši — se zaradi nenavadnega dogodka niso mogli vzdržati smeha, kar je njeno bolelost še povečalo.

Čas je že bil, da se vrnemo domov, saj sem že nekaj mesecev čutila, da tudi moje zdravstveno stanje ni bilo več povoljno. Rada bi bila vztrajala, toda božja previdnost je drugače ukrenila. Z delom sem morala prenehati in za več tednov leči v posteljo. Bodoča »mala sestra Vnebovzvetja« mi je postala zvesta, spretna postrežnica. Ko se je povrnil bratec na dom, je bila presrečna, saj je tudi pri njem bila moja zastopnica. Vzela ga je koj v naročje, ga izpraševala in tudi brž doznala, kar je pričakovala, da je namreč pri sorodnikih le redkokdaj mogel iti k svetemu obhajilu. Precej drugi dan ga je vzela s seboj k božjemu Prijatelju otrok.

Dvakrat na teden je bil pri nas v tem času hišni praznik, mislim namreč takrat, ko so na dom prinesli sveto obhajilo. Otroci so kar iznajdljivi, ko se je reklo, naj zvečer prirede oltar za sveto Rešnje Telo. Nekoč jim je šinila v glavo še misel, da bi bilo prav, če bi odmašili posodico z dišečo vodo in bi tako prepojili sobo s prijetno vonjavo za Kristusov prihod.

Toda ni se dalo pomagati; morala sem zdoma in se dati operirati. V Boulognu nisem mogla ostati, ker je bila še vedno velika nevarnost, da se mesta polasté sovražne čete. Kam pa z otrokoma? Prijatelji so se ponudili, da ju sprejmejo. Vdala sem se in jim prepustila v varstvo dečka — Jojo. Marijo Klo-

tildo sem pa poslala za nekaj mesecev v zavod, kjer je že poprej začasno hodila v šolo. Od tu sem redno prejemale pisma, ki mi je v njih natanko opisovala dnevne dogodivščine svoje in svojega bratca. Malo pred novim letom so me operirali. Ko se je nato oče vrnil na dopust, smo nastopili leto 1918 z veselim zaupanjem.

Na ta čas, ko smo zopet uživali srečo skupnega bivanja, smo ohranili več veselih spominov. Nekoč smo sklenili, naj bi Marija Klotilda s svojim bratcem šla iz hotela po sipini obale proti kliniki (bolnišnici); oče pa naj bi jima prišel naproti do srede poti. Dobro zavita sta odšla na sprehod po določeni črti. V tem času je bilo obrežje prazno. Pot jima ni bila neznana, vendar pa Klotilda ni bila prav mirna. Kaj, če bi nastopila plima? Kaj, če bi naju nenadoma presenetila? Take misli so jo motile, kajti o dotoku in odtoku (plima — oseka) morske vode je Klotilda že marsikaj čitala. V bližini sta pristala s svojim čolnom vprav dva ribiča. Pogumno stopi k njima pa ju prosi za svet. Zmršena moža se čudita, ko vidita ta nenavadni prizor: dva otroka — sama. Pred njima široko morje, za njima samotna, nepregledna brežina. »Kam pa bi rada?« — »K mami; je bolna in naju čaka.« — »Potem pa ne smeta tu ostati; ali ne vidita, da voda prihaja?« — »Brž, brž, Jojo; glej morje se bliža.« — Kakor bi trenil potegne bratca za seboj po rumenem pesku, obenem pa že opazi, da se bliža oče, kar pomeni, da sta na varnem.

Prišla je zopet ura ločitve, in kakor bi otrok slutil, da je očeta zadnjikrat videl, se je poslovitev tem pristrčneje, a tudi težje izvršila. Odslej smo opazali na Klotildi občutno spremembo. Obnašala se je vzorno, v spričevalih je imela najboljše rede, v pismih je kazala neko živahno samostojnost in gladko pripovedovanje. Ni lahko prišla do konca, toliko je imela povedati. Približal se je že postni čas, pa še nisem smela domov. Žrtev je velika, a Klotilda piše, da je močno potrta, vendar pa vesela, da more ljubemu Bogu prnesti vse to kot dar za domovino in za vojake. Meseca marca 1918 smo imeli strašne dni in polne stiske: obstreljevanje je naraščalo.

NEDELJSKE MISLI.

Nedelja je milostipolen dar božji; — pa glej, kaj nekateri iz tega daru napravijo! —

V tem, kako kdo nedeljo preživi, lahko spoznaš, kakšnega značaja je. —

Kdor nedeljo posvečuje, ne bo tako brž tedna oskrnjal. — Mnogo jih je, ki silno skrbe za praznjo obleko; za svatovsko obleko duše se ne brigajo.

Kdor da tednu, kar mu gre, naj da tudi nedelji, kar je njenega. —

»Svet brez nedelje!« — Kaj tako groznega se more skuhati samo v glavah brezbožnikov. (Rusija!) —

V nedeljo privoščimo počitek in odmor telesu; predvsem naj pa duša pride do sape — v službi božji, ob tabernaklju! —

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Ves katoliški svet bo v duhu spremljal razvoj svetovnega evharističnega kongresa, ki bo oktobra v ogromnem argentinskem mestu Buenos Aires-u. Kako velik bo obseg te cerkvene prireditve in mednarodne proslave na čast Kristusu Kralju v sv. Reš. Telesu, se da sklepati že iz tega, da posluje 24 različnih narodnih odsekov zajedno z glavnim osrednjim odborom in njegovimi 30 komisijami. Lahko se sklepa, da bo ta mednarodni evharistični kongres prekosil vse prejšnje predvsem glede udeležbe iz vseh delov sveta, vseh narodov in obredov. Vlade vseh ameriških držav bodo poslale svoja zastopstva. Poslaniki zastopanih držav bodo povečali število častnega predsedstva. V vseh argentinskih škofijah se sedaj vrše pokrajinski kongresi. Sveti oče Pij XI. je imenoval kot svojega zastopnika kardinala-tajnika P a c e l l i - j a. Dne 24. sept. bo odplul iz Genove parnik »Conte Grande«. Z njim se bo odpeljal papežev odposlanec, njegovo spremstvo in mnogo udeležencev. Na parniku bo vihrala papeška zastava. V pristanišču Buenos Aires-u (Južna Amerika) bo sprejem 9. oktobra. — Parnik »Oceania« bo pa odplul že 20. septembra in vkrcaval potnike v Neaplju, Cannesu, Barceloni in Rio de Janeiro. V argentinsko glavno mesto bo priplul dne 7. oktobra. — Nadškof Š a r i ć, ki se udeleži kongresa, bo vodil posebno zborovanje za jugosl. naseljence. Pomudil se bo po kongresu še dalj časa v Argentini, nato bo nadaljeval pot v Sev. Ameriko in se vrnil v domovino okrog božiča. — Naši argentinski Slovenci bodo mogli od blizu opazovati to veličje in skupno z verniki večmilijonskega mesta in z udeleženci z vsega sveta izkazati čast Evharističnemu Zveličarju.

Zastopstvo jugoslov. škofov pri svetem očetu. V petek, 3. avgusta, so bili sprejeti pri papežu v gradu Gandolfo pri Rimu nadškof dr. Ant. Bauer, škof dr. Gr. Rožman in dubrovniški škof dr. Carević. Izredne avdiencie — izredne zadeve! — Napovedani konzistorij (papežev sosvet) bo šele meseca novembra — tako ugibljejo — ker je pričakovati, da bodo poprej sklenjeni še nekateri konkordati. V konzistoriju bo razglasil sveti oče tudi nove kardinale.

Sožalje svetega očeta Pija XI. Ob pretresljivi smrti avstr. kanclerja dr. Dollfussa je došlo na Dunaj od vseh strani, tudi od jugoslovanske vlade, nešteto sožalnih brzojavov in pisem. Omenjamo samo brzojav svetega očeta, ki je bil poslan državnemu predsedniku

Miklas-u: »Sočutno se pridružujemo tvoji globoki boleti in boleti avstrijske republike in vsega omikanega sveta zaradi umora državnega kanclerja Engelberta Dollfussa in počaščamo spomin tega odličnega kristjana, najzvestejšega sina katoliške Cerkve, junaškega branilca domovine. Ko smo priporočili plemenito dušo pokojnega božjemu usmiljenju, prosimo Boga, da bi naklonil pravi mir katoliški Avstriji, in podeljujemo posebno Tebi blagohotno apostolski blagoslov.«

Pred praznikom Marijinega vnebovzjetja je v Messini prvič zažarel v električni svetlobi napis: »Vas in mesto blagoslavljam!« Ta napis se v orjaških črkah blesti ob vznožju Marijinega kipa na novem svetilniku v pristanišču Messine na Siciliji, tam kjer je pred potresom (l. 1908) stala stavba San Salvatore. Spomenik, ki je sedaj dozidan, je 45 m visok steber, ki ga bodo imeli obenem za svetilnik. Na stebru sloni zemeljska obla, nad njo stoji 8 m visok kip Matere božje, ob nogah ima prej označeni napis, ki bo vsak dan po sončnem zahodu zasijal v električni luči v tolažbo mornarjem in narodu, ki ga dviga k svetim mislim.

Poprava najstarejših svetišč v Palestini. Cerkev božjega groba v Jeruzalemu je v popravilu. Enako je potrebna obnovitve tudi cerkev rojstva Gospodovega v Betlehemu. Ob pripravah za prenovitev se je posrečilo, da so ugotovili zgodovino sedanje cerkvene zgradbe. Prvotno baziliko je dal na kraju Jezusovega rojstva sezidati rimski cesar Konstantin s svojo materjo sv. Heleno. Najnovejše preiskave so dognale, da sedanja stavba ni več iz Konstantinovega časa. Pismeno izročilo iz 10. stoletja priča, da je ukazal cesar Justinian (527—569) staro svetišče podreti ter postaviti večje in lepše. Najnovejše izkopanine so dokazale, da ima to izročilo zgodovinsko podlago. Odkrili so namreč v glavni ladji pod gruščem dragocene mozaike, ki so krasili tlak v Konstantinovi baziliki. Ob levi strani glavnega stopnišča so pa zasledili začetne črke grških besedi, ki skupaj zložene pomenijo r i b o (v grškem jeziku »ihtis«). Dotične grške besede bi po slovensko pomenile: »Jezus Kristus, Sin božji, Odrešenik«. Riba je bila značilka kristjanov v času preganjanja.

42. romanje dunajskih mož v Marijino Celje se je letos, nekaj tednov pred smrtjo dr. Dollfussa, izvršilo še prav posebno slovesno, pa tudi z iskreno pobožnostjo. Romarji so imeli v svoji sredi državnega predsednika Miklasa in zveznega kancelarja dr. Dollfussa

in dunajskega župana Šmica. Vodil jih je kardinal Innitzer. Marija-celjski župan dr. Globočnik je ob pozdravu izročil sedaj pokojnemu dr. Dollfussu diplomu častnega županstva.

Iz govora, ki ga je imel državni prezident Miklas na dunajske someščane pred svetiščem v Mar. Celju, samo nekaj značilnih misli: Ko je opozoril, naj udeleženci romanja ne pozabijo na to, kar je glavno, da so namreč prišli na božjo pot, je nadaljeval: »Tu sem moramo vsi romati, tudi glave v državi, k Materi božji dobrega sveta. To je v teh dneh in tednih prav posebno potrebno. Možato je, pa tudi nekaj velikega in vzvišenega je, če Bogu služimo... V svojih molitvah ne bomo priporočili Bogu samo svojih dušnih in telesnih zadev, marveč bomo svoje prošnje darovali tudi za skupnost, za ves narod... Molitev je in ostane glavna moč tudi v javnem življenju...«

Skupščina mož in fantov. Oni dan se je zbralo v Zgornji Šleziji pri Sveti Ani nič manj ko 60.000 katoliških gospodarjev, fantov in svetnih gospodov. Kardinal Bertram sam jim je govoril, nato so se pa vsi posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Lepa slika v številu toliko žalostnih prizorov iz sodobne zgodovine!

Ali se svet zaveda? Kako uničevalno, razdejalno deluje podivjano brezboštvo in brezbožnostna sovjetska propaganda, ki ustanavlja gnezdišča po vsem svetu, smo videli vsaj deloma na razstavi v Ljubljani in Mariboru. Človeka kar mrzta stresa, ko gleda bogokletno pisanje, slike in karikature (spake), ki z njimi hočejo brezbožniki zadušiti vsako versko čutenje in prepričanje med narodi. Brezbožnostna propaganda se širi — kakor beremo — osobito v pariški okolici, kjer so tako zvani »rdeči krsti« čedalje pogostnejši. O, kako manjka verskega pouka med mladino, o kako porazno vpliva verska in socialna razdrapanost po nekaterih družinah na doraščajočo deco! — Kake sadove rodi brezsrčnost in politična podivjanost, ki je posledica brezbožnosti, nas pa živo prepričujejo zadnji krvavi dogodki v Nemčiji in Avstriji, kjer so padli pod zločinsko roko najodličnejši krščanski možje, ker so se trudili za blagor katoliške mladine, za rešitev domovine. Nazaj k Bogu, nazaj k vestnosti, nazaj h krščanskemu življenju, drugače ne bo več varnosti, pa tudi divjanja in pustošenja na versko-kulturnem polju ne bo konca!

Protiv brezbožni šoli. Po radiju je govoril škof dr. Noll, da je v Ameriki več ko 70 milijonov ljudi, ki še temeljnih pojmov o veri ne poznajo, ker je v državnih šolah ameriških krščanski nauk izločen. Kaj je bolj naravno, kakor da je ljudstvo zaradi tega popolnoma

brezbrizno v verskih zadevah. Versko prepričanje je v milijonih tako medlo in nejasno, da nima kar nič moči proti dnevnim nevarnostim. Kako se more utrditi pravno življenje, če med ljudstvom ne živi zavest o vrednosti in vrlini krščanske pravnote. Kjer zavladala malobrižnost v verskih stvareh, tam je na pohodu brezboštvo; to pa pomeni popolno uničenje pravnote.

»Ena sama ura v kino-gledališču, kjer se predstavljajo nenravni in revolverški prizori, uniči dostikrat cela desetletja družinske, šolske in cerkvene vzgoje. Zastoj so vsi veliki vzgojni zavodi in vse šole, če se bo še nadalje dovoljevalo kinogledališčem, da kvarijo mladino.« — Tako ameriški škofje v svoji okrožnici, ki je dvignila vse ameriške katoliške kroge v boj proti nemoralu v kinih. Filmske izdelovalnice so se ustrašile in obljubile, da hočejo izločiti pohujšljive stvari.

Rešeno vprašanje. Poltretje leto je bila goriška nadškofija brez stalnega nadpastirja. Sedaj je imenovan na to važno mesto še mlad nadškof, »mož izredne previdnosti in umerjenosti« Carlo Margotti. Novi nadpastir je iz ravenske škofije. Zadnje čase je bil apostolski odposlanec za Turčijo in Grčijo s sedežem v Carigradu. Poleg mnogih drugih jezikov zna tudi srbohrvaščino. Dnevnik »Slovenec« ja zapisal ob priliki imenovanja novega nadškofa to-le važno pripombo: »Slovinci smo videli v škofih domačih pokrajin vedno prve zaščitnike pravice; bili so nam očetje, mi pa smo jim zato vračali ljubezen in neomajno zaupanje ter jim poverjali našo pravdo. Zato tudi v novem nadpastirju goriške nadškofije, ki nam ga je dal sveti oče, vidimo od Boga poklicanega variha največjih verskih in nraavnih dobrin slovenskega ljudstva ter njegovih od Boga danih mu naravnih pravic. Vroče prosimo Boga, da mu na stolici, kjer mitra v resnici pomeni le pozlačeno trnjevo krono, bogato nakloni milosti modrosti, moči in poguma!«

V Vrbniku na otoku Krk-u so imeli škofijsko proslavo Kristusa Kralja, evharistični shod, v dneh 11. do 15. avgusta. Izbran je bil v ta namen Vrbnik, ki slovi kot evharistično mesto, saj je iz njega izšlo 34 duhovnikov, ki danes delujejo kot vneti duhovniki na Krku in drugod. Od teh je 8 redovnikov. Svečanosti so se pričele že dne 11. avgusta zvečer. Nato so opravljali tridnevno z običajnimi pobožnostmi in preje-manjem sv. zakramentov. Prava svečanost je bila določena za praznik Mar. vnebovzvetja. Pontifikalno mašo in glavni govor je imel škof

dr. J. Srebrnič. Nato je bilo javno zborovanje, ki je bilo posvečeno Kristusu Kralju. Popoldne so se vrstili stanovski cerkveni govori deloma v cerkvi, deloma v zaprtih dvoranah. Veličasten zaključek presrčne evharistične pobožnosti je napravila procesija sv. Reš. Telesa.

Med slovenskimi rojaki v Nemčiji in Belgiji. Lavantinski škof dr. Iv. J. Tomažič je obiskal sredi avgusta slovenske naselbine v Nemčiji in imel službo božjo v Kevelaerju na praznik Mar. vnebovzvetja, kamor so bili povabljeni Slovenci iz Nemčije, Holandije in Belgije. Zvečer in naslednji dan je bila ob obisku prevz. škofa Tomažiča 25 letnica društva sv. Barbare v Gladbecku; 17. avgusta je imel lavantinski vladika sv. mašo s pridigo v Hambornu, dne 19. avgusta pa v Heerlenu. Odondod se je podal visoki gost v Winterslag v Belgiji. Povsod so imeli slovenski izseljenci priliko za prejem sv. zakramentov.

— **Zavod in šola** bodo ustanovile »Bele sestre« iz Zagreba v argentinskem glavnem mestu »Buenos Aires-u«. Dne 8. julija so se odpeljale na daljno pot čč. sestre: Ljubomira Švigelj, Slavka Zurl, Marcela Tukša, Lucencija Rubinsky, Tekla Delac. Do morja jih je spremila predstojnica s. Ignacija Pavičič in tajnica s. Marija Angela Šustek. Ko bodo prišli jugoslovanski romarji na 32. mednarodni evharistični kongres, bodo omenjene sestre že v svojem domu.

Smrt pobira. Pri sv. Tomažu nad Ormožem je umrl 26. jul. ondotni župnik in duh. svetnik Matija Zemljich, ki je 20 let z vzorno vnemo vodil župnijo. Znan je bil kot dober govornik; oglašal se je tudi kot pesnik. Po mnogih križih in trpljenju ga je Gospod poklical v boljše življenje. — V Brežicah so izgubili odličnega svojega župnika M. Jurhara, ki je po kratki bolezni umrl v ljubljanski bolnišnici. Pokojni bivši spiritual v mariborskem semenišču je bil pobožen, goreč, pa tudi izobražen duhovnik. Šibal je napake sedanjega časa z besedo in peresom z njemu lastno odločnostjo. Se pred letom je izdal temeljito sestavljeno knjigo »Presveto Srce Jezusovo«, ki je izšla že v drugi izdaji. R. i. p.!

MARIJINE DRUŽINE

Iz ust najvišjega duhovnika sv. Cerkve. Pred kratkim je sprejel in nagovoril papež Pij XI. 600 članic Marijinih družb. Med drugimi je rekel: »Ime Marijino, ki imajo do njega Marijini otroci pravico, je trajno bodrilo za lastno posvečenje, je stalen nagib za to, da smo dobri in čisti, da se dvigamo k Bogu. Imakulata (Marija brezmadežna) pomeni, da je Mati božja brez greha in zato sovražnica

vsega, kar je grešno in hudobno. Kdor si privzame Marijino ime in kdor hoče za Marijo hoditi, si mora vcepiti sveti strah pred grehom in skrbeti za to, da bo tenkovesten.«

Skupnost, navdušenje za vzvišene vzore, verska neustrašnost, trajna ljubezen do Marije se goji med mladino, ki živi marijansko življenje v Marijinih vrtcih — prav posebno na skupnih zletih. Tak »tabor« najmlajših Marijinih otrok so priredile župnije vrhniške dekanije dne 29. julija na Vrhniki. Na 54 okrašenih vozovih so se pripeljali mali junaki. Bil jih je z domačimi do 2000. S cerkvenimi pobožnostmi v dekanijski, nato v podružni cerkvi sv. Trojice so bili združeni pozdravni nastopi, razvedrilo, petje idr. Naj ostane ta čvrsta mladež v Marijinem okrilju tudi v najnevarnejših letih doraslosti!

Metlika. Nebeški Vrtinar je v najlepšem mladostnem cvetju utrgal cvetlico Baro Luzar iz Slamne vasi. Komaj 23 let stara je pred par leti bila po nesreči obstreljena. Izstrelki so netili v njej kal bolezni, da je vedno hirala. 13. julija je po dolgotrajni bolezni, dobro pripravljena po prejemu sv. zakramentov, mirno v Gospodu zaspala. Bila je dobra članica Marijine družbe in zvesta tovarišica, kar je pričal njen pogreb; spremile smo jo vse članice s svojo zastavo k večnemu počitku. Pred hišo in ob grobu smo ji zapele pesmi žalostinke v slovo. Srečen, kdor umira pod Marijinim varstvom!

Škofja Loka. Članice tukajšnje Marijine družbe smo 15. julija poromale na bližnjo božjo pot v Dražgoše nad Selcami. In ni nam bilo žal. Ogledale smo si lepo cerkev sv. Lucije, ki nam je nje življenje g. voditelj stavil za zgled. Popoldne pa smo prisostvovalе shodu ondotne Marijine družbe. V zanimivem govoru smo slišale kratke podatke iz zgodovine te božjepotne cerkve, hkrati pa tudi sprejele več smernic za zgledno družbeno življenje in za medsebojno spoznavanje.

Zelo lepo bi bilo, ko bi uvedli v Marijine družbe poleg znakov tudi skupen pozdrav, po katerem bi se kongreganistinke v tujem kraju takoj spoznale kot sosesre v Mariji. Močno bi se poživile Marijine družbe po skupnih shodih iz ene ali več dekanij.

6. maja t. l. nas je za vedno zapustila družbenica Katarina Gašperšič. Bila je vedno vneta članica, zastavonošinja, svetovalka, večkrat tajnica in nekaj let tudi prednica. Zadnji čas se je močno trudila za bratovo družino. Bila je vseskozi skromna in ponižna. Umrla je v ljubljanski bolnišnici. Namesto udeležbe pri pogrebu smo zbrale za več sv. maš, ki ji bodo koristile. Odšla je k Njej, ki jo je že na zemlji izbrala za Zavetnico in Mater!

Skofjijsko vodstvo Marijinih družb opozarja, da so sedaj izšla »Splošna pravila Marijinih družb«. Onim družbam, ki so plačale članarino, bomo poslali 1 izvod gratis.

V predzadnji Bogoljubovi številki je bil objavljen praporček Marijinih vrtcev po načrtu arh. Vurnika. Nanj smo zaradi tega posebej opozorili, ker si ga zaradi nizke cene lahko omislijo tudi siromašnejše župnije. Z veseljem pa pozdravljamo tudi druge načrte. (Glej str. 207.)

Nekateri gg. so izrazili željo po zapisniku - imeniku za Marijine vrtce. Dali smo jih natisniti, 1 pola stane 50 p. Poleg tega opozarjamo na Molitve za Marijino družbo pri shodih in skupnih sv. obhajilih (à 75 p), Pravila za Mar. družbo žená (50 p), fantov (1 Din), deklet, na lepo igro za dekliske družbe Marija iz Magdale (6 Din) ter znake za dijaške in fantovske kongregacije. Vse to dobite v Pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ul. 12/II, Ljudski Dom.

Duhovne vaje.

Katerim so najbolj potrebne? Pač mnogo-krat mi misli uhajajo na one srečne dni, ko se nas je pri Sv. Jožefu n. C. zbralo iz naše župnije (Sv. Rupert v Sl. g.) 10, vsega skupaj pa 30 deklet k oddeljenim duhovnim vajam. Res je, da smo si skoraj vse morale poprej pritrčati pri marsikateri reči, da smo spravile denar skupaj; a nobeni ni bilo žal. Nasprotno, vsaka le želi, da bi se jih mogla zopet kmalu udeležiti. Neka mlada tovarišica je še zadnji večer oklevala, končno se je pa le odločila. Pa je že med duhovnimi vajami vzkliknila: »Oh, kako sem sedaj srečna!«

Kako čudovito deluje milost božja ob globokih in pretresljivih resnicah, ki jih razvija voditelj duhovnih vaj, o tem se prepriča vsak, ki je doživel srečo te izredne pobožnosti.

Le žal, da se jih toliko izgovarja, da ne utegnejo; toda, če se za vse dobi čas, se mora tudi za najvažnejšo zadevo — za rešitev duše. Največ jih seveda toži radi denarja. Pa je zopet povedal g. voditelj resnico, ko je zatrjeval, kako znajo dekleta varčevati. In zakaj? Za lepo obleko! Ali niso duhovne vaje neprimerno več vredne? Ali ne donesejo neizmerno večjega veselja!

Predvsem bi bile duh. vaje potrebne dekletom, ki se pripravljajo na zakonski stan. Koliko lepša bi bila potem priprava na zakonsko življenje! Koliko bi jih pravočasno uvidelo in spoznalo past, ki se jim nastavlja in se lahkomišelnost ujamajo vanjo. Koliko

srečnejše in zadovoljnejše bi bilo njih zakonsko življenje, ko bi v duhovnih vajah dobro premislile korak, ki ga nameravajo storiti. Marsikateri bi potem ne bilo treba pretočiti toliko solz, če bi se poprej z Bogom posvetovale in vse v luči božjega razsvetljenja pretehtale, preden bi se odločile za življenjsko zvezo.

Torej dekleta! Mesto razkošne svatovske gostije — rajši k duhovnim vajam. Koliko več miru in sreče in zadovoljnosti bo v zakonskem stanu. Pa nagovorite tudi ženine, da se odločijo za duh. vaje, saj so jih prav tako potrebni, če ne še bolj. Ne denar ne blago ne služba, ampak poštenost srca je oni glavni temelj, ki se na njem sklepajo srečni zakoni!

Dom Brezmadežne v Mali Loki pri Ihanu spet vabi žene in dekleta na duhovno obnovo. V septembru bodo najprej duhovne vaje za žene in sicer od 7. do 11. Ta čas je prikladen radi tega, ker sta dva praznična dneva, tako da prav malo časa izgubite. Za dekleta bomo pa imeli duhovne vaje od 22. do 26. septembra. Poletna vročina bo že za nami, zato se tem lažje pobožno premišljuje in moli. Priglasite se kar po dopisnici na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale. Od tam vam bodo vse drugo takoj sporočili.

ODGOVORI

Ali bi bil greh, če bi v zakon stopila z možem, ki ga je prva žena v Ameriki zapustila?

Zakon je sakrament in je — veljavno sklenjen in dovršen — nerazdružljiv. Ne more se drugače razvezati, ko s smrtjo enega zakonskih. Jezus je rekel: »Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči. Vsak, kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešustvuje; in kdor se oženi z ločeno od moža, prešustvuje.« (Mt 19, 6.) In sveti Pavel piše (1 Kor 7, 10, 11): »Zakonskim pa naročam, ne jaz, ampak Gospod, da naj se žena od moža ne loči; četudi pa se loči, naj ostane neomožena, ali pa naj se z možem spravi; tudi mož naj žene ne odpušča.«

Neločljivost zakona ukazuje torej božja postava. Katoliška Cerkev to postavo vestno čuva. Drugoverci (na pr. protestanti) pač dovoljujejo, da se mož vnovič oženi, ko prva žena še živi. S takim ravnanjem prelamljajo zapoved Jezusovo in povzročajo tudi veliko škodo družini. Sveta Cerkev ne da in ne more dati spregleda za novo zakonsko zvezo, dokler oba zakonca živita, četudi bi pretiła še taka nesreča ali nevarnost.

Torej: Bog varuj, da bi se katoliški kristjan dal preslepiti in pregovoriti za ta nesrečni korak. Pomisliti je treba, da živi potem tak človek v stalnem prešustvu in v trajnem smrtnem grehu. Ločenec, ki pravi: »Dobil bom drugo ženo in da mu tega ne bo ubranil ne Bog, ne vrag, ne noben človek« — je v naših očeh zaslepljen človek in ne more biti ne lep značaj in ne blag mož.

Ne, ne! Le izbijte si te marnje, ki Vas motijo, iz glave. Tako zvani civilni zakon, sklenjen samo pred županom ali glavarjem, ni zakon ne pred Bogom, ne pred sveto Cerkvijo, marveč zgolj

priležništvo in prešustvo. Kdor bi se tako spozabil, ne more prejeti sv. zakramentov, dokler ovire in pohujšanja ne odpravi; nakoplje si torej zgolj pekel!

S. V. T. B. Kaj je soditi o tihotapstvu? Ali sem se dolžan spovedati?

Ze l. 1932 smo na podobno vprašanje odgovorili v listu: Tihotapstvo je nevarna stvar. Tihotapci pri tem navadno nič ne mislijo na Boga, temveč na finančnega stražnika; zaradi tega si ne predstavljajo tega dejanja kot čina, ki bi žalil Boga, pač pa kot neprijetno zadevo, če jih zasači mož postave. Če se jim stvar posreči, ne obujajo nobenega kesanja pred Bogom; če jim pa stvar spodleti, se hudo kesajo, ker jih zadene kazen in globa. Kdor se hoče izogniti tem neprijetnim posledicam, naj se lepo drži predpisov.

Isti: Kaj mi je storiti, ker nisem gotov, če sem se spovedal vseh grehov v preteklih letih?

Da se pomirite zaradi prejšnjega življenja, je prav, da opravite enkrat življenjsko (dolgo) spoved; tako boste dobili dušni mir.

Isti: Kako se spozna, kdaj so sanje od Boga?

Sanje so odvisne povečini od naravnih vzrokov. Sveto pismo pa nas uči, da jih včasih vzbudi tudi Bog naravnost. Tile znaki govore za to, da bi sanje mogle biti od Boga: če je stvar taka, da je Boga vredna, ne pa ničeva ali neškodna; če stvar nagiblje človeka k dobremu, ne pa k slabemu ali predrznemu zaupanju; če dušo pomiruje in navaja k delom pobožnosti, ne pa, da bi jo begala ali odvrčala od Boga.

Koliko časa je Jezus po sv. obhajilu zakramentalno pri nas pričujoč? — Koliko časa se ne sme nič izpljuniti?

Jezus ostane pričujoč pod podobo kruha, dokler se podoba ne spremeni. To se pa zgodi, ko prejmemo sveto obhajilo, prej kot v četrt ure.

Obrednik pravi, naj verniki po svetem obhajilu nikar takoj ne pljujejo. To je tako umeti: prepovedano je pljuvati, dokler je še kak delček svete Hostije v ustih. Ko je sveta Hostija že zaužita, ni več nevarnosti, da bi se s pljuvanjem onečastil presv. Zakrament.

Ali je kaj napačno, če grem k spovedi (seveda brez smrtnih grehov) po svetem obhajilu zaradi odpustkov, ali ker je ravno prilika.

Na duši smo pripravljani za sv. obhajilo, če smo brez smrtnega greha in hočemo sveto obhajilo prejeti s pravim namenom in pobožnim srcem. K spovedi gremo, kadar je bolj prilično.

Ni mi bilo znano, da se tudi v mislih tako lahko greši.

V pomirjenje navedemo, kako to reč razloži novi Katekizem. V mislih človek greši:

če se radovoljno pomudi v takih mislih, ki so nevarne, da bi želel grešiti;

če greh, ki nanj misli, želi storiti ali sklene, da ga bo storil;

če v mislih greh odobrava ali se ga veseli.

V zadnjem listu je bilo rečeno: Čistost neporočenih ljudi zahteva, da ničesar ne store, ne žele in z naslodo ne mislijo, kar je Bog z ozirom na razmnoževanje človeškega rodu dovolil in posvetil samo v zakonu. — Vprašate: »Kaj je naslada?« Z naslodo premišljevat se pravi tako misliti in si predstavljati, da človek čuti veselje, da nekako uživa, da ima dopadenje, da streže mesenemu poželenju. — (Vselej, kadar vest kaj bega, se je treba zavedati, da smo Boga žalili le tedaj, če smo vedoma in prostovoljno prelomili božjo postavo.)

(Glede zasebnega vprašanja: Ne spada med verska založništva.)

Knjižice, ki jih izdajajo salezijanci na Rakovniku, so se že zelo razširile. Priporoča jih najbolj nizka cena; knjižica, ki obsega 32 strani, stane namreč samo 1 Din. V zadnjem času sta izšli: Jezus mladenič in Skrivnost svete Cerkve.

Duhovna lepota in bogastvo sv. Terezije Det. Jezusa. 1. zvezek Male knjižice. (Po njenih spisih in izjavah prič, ki so jo v življenju poznale, priredil Karmel v Lisieuxu. Iz francoščine prevedel Karmel na Selu. 1934. Založil Karmel na Selu. Zvezek stane 2 Din (brez poštnine).

Trije vzdihljaji. (1. Jezus krotki... 2. Presveto Srce... 3. O Marija, brez madeža spočeta...) Za ženski zbor zložil Jože Rozman, kaplan, Šmarje—Sap. Cena 4 Din. Naroča se v Jugoslov. knjigarni v Ljubljani, ali pri skladatelju.

Henrik — Gobavi vitez. Božični misterij v štirih slikah. 82 str. Mohorjeve knjižice 68. zvezek. Cena za člane 15 Din.

Veronauk in verske dolžnosti dijaštva. (Veronauk i vjerske dužnosti daka.) Zakoni, pravila, odloki in razpisi. Sabrao dr. Avguštin Juretić, konsultor. Beograd 1934. — Cena 10 Din. Naroča se pri uredništvu beogradske nadškofije, Beograd, Hartwigova ul. 41-II. — Knjižica bo prav prišla katehetom, vzgojiteljem mladine, pa tudi staršem.

Sv. Katarina Sijenska. Spisala Štefa Jurkić. Naklada »Istina« Zagreb 1934, Maksimir, 15 Din. — Hrvatska založba »Istina« pošilja dobre knjige med svoj narod. Tudi 93 strani obsegajoči življenjepis čudovite žene sv. Katarine Sijenske je dober. Kakšen vpliv je imela ta sveta žena, ki je umrla stara 33 let, na kneze vladarje in na samega papeža! Bog ji je določil izredni poklic, pa ji je zato tudi dal izrednih milosti. Ko si je v samotji zgradila svojo notranjost, je pričela veliko apostolsko pot. Knjigo priporočamo.

RAZNO

Vzor lepega voščila. Ljubi moj očka! Kaj naj Ti želim za god, ki ga boš praznoval čez dva dni. Mislim, da je najbolje, ako izročim zadevo ljubemu Bogu. On bo že vedel, kaj je najbolje, da Ti da in kar je po Njegovih mislih za Tebe dobro, da, najbolje, vse ono Ti želim!

Ne bom Ti mogla osebno voščiti, zato bom tembolj prosila Njega na Tvoj god, ko bo zjutraj ves moj po sv. obhajilu. Vem, da bo tudi k Tebi prišel ta dan in tako Te bom po Jezusu lahko pozdravila in Ti voščila vse najboljše in obilo božjega blagoslova.

Nikoli mu ni bilo prav... O čudnem zakonu smo čitali. Kje je to bilo, je postranskega pomena. Imel je sila blago ženko, ki bi bila rada vse storila po moževi volji, samo da bi bil mir v hiši. Pa je bil ta mož tak posebnež, da mu ni bilo nikoli prav, kar je žena naredila. Nekega dne mu ženka reče: »Ljubi Martine! Zdi se mi, da sem vse preneumna zate. Da bo prav zate in zame, zapiši na list vse, kako se mi je ravnati in kaj storiti, da ti bo všeč.« Mož se vsede in piše. Cela pola je bila polna ukazov in navodil. Preden ji je list izročil, sta bila pa oba po-

vabljena v sosedno vas na »žeganje«. Bili so dobre volje. Mož se ga je nekoliko nalezl, tako da ga noge niso prav sigurno nosile. Domov grede je bilo treba čez brv, ki je bila za nakajene ljudi pač precej ozka. Spodaj je žuborel potok ne prevelik ne premajhen. Kako bo šlo? Glava je bila mnenja, da treba na vsak način na drugo stran, noge so si pa zaželele okrepcila v vodi. Ker so zmagale noge, je morala tudi glava za njimi — kratkomalo: ni bilo treba šteti do treh in že je bilo vse telo položeno v vodo. »Oh, ljuba ženka, pomagaj mi!« je jel prositi. Ta pa pravi: »Čakaj, bom skočila brž domov, da vidim zapisano na tvojem listu, če ti smem v takem primeru pomagati!« Ker je pa mož nebhote moral okušati vodo, se je streznil in končno sam skobacal iz neljube kopeli. Ko pride domov, zgrabi list, pa ga vpricho ženke raztrga s pristavkom: »Za naprej stori sama, kar in kakor se ti prav zdi.« Od takrat je zavladala čudovita vzajemnost med obema.

Vprav nasprotno... V drugi hiši je bilo pa tako, da je žena kljubovala in je prav v vsem skušala narediti ravno nasprotno, kar je mož zahteval. Kaj storiti? Pa jo je splačal, žal tako, da je bilo daleč preveč.

Nekoč je povabil več gostov na svoj vrt, ki je mimo njega tekla precej močna reka. Mizo je dal postaviti skoraj tik ob vodi. Stol, ki je bil namenjen ženi, je bil postavljen tako, da je bila s hrbtom obrnjena proti vodi. Ko so se dobro imeli, pravi mož ženi: »Ti, Cilka, pomakni se malo bolj k mizi!« — Žena ga pogleda, nič ne pomisli, pa se po stari trmasti navadi odmakne še bolj od mize. Bolj ko je mož priporočal, naj se primakne bliže, bolj se je oddaljevala, dokler ni štrbunknila v vodo.

Moža seveda ne bomo hvalili, žene pa tudi ne.

Priporočilo. 23 letni mladenič Vinko Filipič, Ledine 3, p. Žiri, želi prevzeti službo cerkvenika kjerkoli, tudi na Hrvaškem. Gre tudi na podružnico. Preden je šel k vojakom, je bil cerkvenik.

Odpustki za mesec september 1934

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu, angelska. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se obhaja danes praznik angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v župni cerkvi.

4. Torek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim, kakor 17. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Reš. Telesa kakor jutri.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi; če brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

8. Sobota. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli ali rjavi ali črni ali višnjevi škapulir; udom br. Žalostne M. b. je treba poleg

drugega moliti 7 očenašev in 7 zdravamarj za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske M. b.; h) istim kakor 17. dan. Tretjerednikom v. o.

9. Nedelja. Sv. Peter Klaver. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

12. Sreda. Ime Marijino. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V nedeljo zadostuje v ta namen biti pri eni sami sveti maši.

15. Sobota. Žalostna Mati božja. P. o.: a) vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Žalostne M. b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; glede prejema sv. zakramentov veljajo iste določbe kot so navedene za porcijunkulski odpustek dne 2. avg., le da se čas primeroma premakne; b) udom br. sv. Družine. — Kjer se ta praznik obhaja naslednjo nedeljo, se tu navedeni odpustki dobe naslednjo nedeljo.

17. Ponedeljek. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

18. Torek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Petek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

24. Ponedeljek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Četrtek. Sv. Elzearij. P. o. istim kakor kakor 17. dan.

29. Sobota. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v župni cerkvi.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

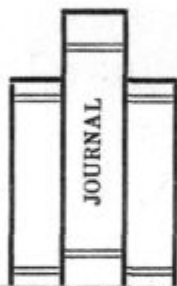
Preložen je kongres Kristusa Kralja, ki bi se imel vršiti v mestu Einsiedelnu v Švici. Politična neurejenost v Nemčiji in Avstriji, od koder je bilo pričakovati največ udeležencev, je glavni vzrok te odredbe. Namesto kongresa je pa sklicana mednarodna konferenca, kjer bodo zastopniki iz raznih dežel pod vodstvom šentgallskega škofa napravili načrt za bodoče kongrese in se posvetovali, kako bi se katoličani vsega sveta mogli strniti v skupen odpor proti brezboštvo in modernemu poganstvu.

ZAHVALE.

Č. P. v D. H. se zahv. presv. Srcu J., Sv. Duhu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. in † Marj. Sinclair za uslišano prošnjo. — Peternej Marijanica se srčno zahv. sv. J. Bosku in Mar. Pomočnici za dvakratno pomoč v nevarni bolezni 7 letne hčerke. — K. B. se zahv. sv. Mali Tereziji Det. J., sv. J. Bosku in presv. Srcu J. za uslišano prošnjo. — F. S. (Maribor) se zahv. † škofu Slomšku za uslišano prošnjo v bolezn. — M. družb. se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Andreju Boboli, † šk. Slomšku in Baragu za izboljšanje zdravja. — M. D. iz Pliberka se zahv. presv. Srcu J., Mariji Pom. in † škofu Slomšku in Baragu za izboljšanje zdravja in za pomoč v več drugih zadevah. — J. P. (Ljubno) se zahv. Mariji ljubenski, na Rakovniku, na Brezjah, v Velesovem in višarijski, sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu, sv. Antonu za pomoč v bolezn. in v stiskah.

V molitev se priporoča † Gradišnik Karel. — F. R. Pueblo se priporoča presv. Srcu Jez. za ljubo zdravje. — A. L. prip. presv. Srcu Jez. in tudi molitvi »Bogoljubovih« bravcev številno družino. — Mlada mati se prip. presv. Srcu Jez. in M., sv. Luciji, sv. Tereziji D. J. in vsem svetim za zdravje oči.

**SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Zavaruj

sebe in svoje imetje

pri

naši

slovenski

Vzajemni zavarovalnici

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

BOLNIM vsled
golše in zabreklega
vratu

knjiga
nekega
zdravnika

zastonj
in
franko

Pišite takoj
na
ta naslov:

Zbiralno
mesto za
pošto:

Georg Fulgner, Berlin-Neukölln

Ringbahnstrasse 24, Abt.: P 116

**Vedno sveže, vedno čisto
v zaščitnem zavitku**

Schichtovo terpen-
tinovo milo je zavito
in se vsled tega ne
more zaprašiti. Ka-
kor kupljeno, tako
še po več mesecih
enako čisto in sveže.

**Schichtovo
terpentinovo milo**